

Beeld Eerste week klimaatop in Parijs 10-11

1 OP DE 20 STUDENTEN HEEFT CHLAMYDIA

“Studenten, laat je testen!”

Chlamydia: niet de bekendste, wel de vaakst overgedragen soa. In de groep van 15- tot 30-jarigen is zelfs 1 op de 20 besmet met de ziekte.

RODERIK DE TURCK,
SIMON GRYPONPREZ EN
NORA SLEIDERINK

Is generatie Y dan zo losbandig? De nieuwe campagne van Sensoa meent alvast van niet: “Je hoeft geen slet te zijn om een soa te krijgen.”

Voor elke man met chlamydia, zijn er twee vrouwen die met die soa kampen. Die laatste groep riskeert er onvruchtbaarheid mee, mannen lopen mogelijk een bijbal- of teelbalontsteking op.

Dat de problemen zich vaak laattijdig manifesteren, is gevaarlijk, meent Ive Talboom, huisarts aan het Studentengezondheidscentrum van de KU Leuven. “Omdat ze in eerste in-

stantie geen klachten hebben, laten velen zich ook niet testen,” zegt hij. En dat zorgt er dan voor dat volgende sekspartners besmet kunnen raken.

“De diagnose kan onthutsend zijn”

RIK,
RECENT BESMET MET
CHLAMYDIA

Dat laatste maakt van studenten een risicogroep, omdat zij worden gedacht vaker van bedpartner te wisselen dan andere leeftijdscategorieën. Het hoeft niet per se om een reeks one-

nichtstands te gaan, benadrukt Boris Cruyssaert van Sensoa. “In het begin van een monogame relatie gebruiken de meesten nog een condoom,” zegt hij. Maar wanneer je elkaar volledig vertrouwt, is dat voor velen een teken om condooms achterwege te laten – zonder eerst een soa-test te doen.

Niet slim, vindt Rik. Hij werd besmet met chlamydia door zijn vorige vriendin, die ook zijn eerste was. “Ik ging voor een routine-onderzoek naar de dokter en toen bleek ik plots écht een soa te hebben. Dat kwam aan als een shock,” vertelt Rik.

Toch mag de schrik voor het onthutsende nieuws geen drempelel zijn om je te laten testen. “Uiteindelijk is het beter dat je het weet,” probeert Rik zijn medestudenten te overtuigen. “Niet heel romantisch, maar wel een plicht tegenover je partner”, meent Cruyssaert.

Lees verder op pagina 8

Charlotte Vandermeersch

“Typecasting heeft ook zijn voordelen”

17

KU LEUVEN VERWERPT HARDE KNIP

N-VA lijkt enige voorstander harde knip

De strikte scheiding tussen bachelor en master, de zogeheten harde knip, wordt niet ingevoerd als maatregel door de KU Leuven. N-VA blijft voorstander.

De discussie rond de harde knip komt er naar aanleiding van enkele gevallen waar studenten in serieuze problemen geraakt met hun studievoortgang. “Die enkele gevallen verdienen onze zorg, maar we denken die te kunnen oplossen zonder een harde knip” verklaart Rik Torfs, rector van de KU Leuven.

“Studenten moeten eerst hun bachelor afronden. Om mensen niet te veel in hun ontgoocheling te duwen, zijn wij dus toch wel een voorstander van een harde knip” vertelt Kris Van Dijk, N-VA parlementslid.

Groen en CD&V daarentegen ziet geen heil in de harde knip.

“Goed dat de KU Leuven de harde knip niet invoert. De lan-

den waar dit wel is ingevoerd, zoals het Verenigd Koninkrijk en Nederland, zijn nu niet bepaald voorbeelden op vlak van democratisch hoger onderwijs. Ik denk dus niet dat dat de voorbeelden zijn die we moeten volgen” aldus Elisabeth Meuleman, die voor Groen in het parlement zetelt.

“Een harde knip stelt de flexibilisering in zijn totaliteit in vraag, dat willen wij zeker niet doen. Wij hebben die flexibilisering destijds ook ondersteund en blijven dat doen” vult Kathleen Helsen, parlementslid CD&V, aan. (rdt)

Lees verder op pagina 3

INTERNATIONAAL

Leuven zonder Nobelprijs

6

SOCIAAL

Fikry El Azzouzi

9

STUDENT

12-13

CULTUUR

Jimmy Robert in M

15

Splinter

Geen commentaar

Dinsdagmiddag op de Anspachlaan. Van loeiende sirenes kijkt niemand in de Brusselse burcht nog op. Pantser en patsers in uniform zijn het nieuwste straatmeubilair. Maar wanneer zwaargewapende agenten een bebaarde en gekleurde man uit z'n wagen sleuren, houden we toch halt. In zijn koffer vinden ze jihadgeschriften. Zij gooien de boeken op straat. Wij nemen gretig selfies en nog meer foto's voor op Facebook.

De man heet Montasser ALDe'emeh. Klinkt bekend? ALDe'emeh is allesbehalve de laatste recruit van Daesh, ook al doet zijn naam ons anders vermoeden. Hij is islamoloog. Hij was net op de terugweg van de Kamercommissie Binnenlandse Zaken, waar hij ons hielp radicalisering tegengaan. Hij krijgt doodsbedreigingen van Islamitische Staat. Zijn boek *De Jihadkaravaan* ligt nu in de goot van de Anspachlaan.

Kleine fout van onze overspannen jongens in uniform? ALDe'emeh is niet de eerste. Drie maanden geleden viel een interventieteam van de Antwerpse politie binnen op een jobbeurs voor studenten. Toen bezaaiden lege bekertjes en verschaald bier nog de vloer van de Bataclan, geen kogelhulzen en vers bloed. Hun *target* heette Mohamed Ouaamarie. Zijn terreurdaad? Een *witz* op Twitter met net één "Allah uh akbar" te veel.

Er is meer aan de hand dan *racial profiling* op z'n Vlaams. De schutters die Parijse jongeren neerkogelden, waren ook onze jongeren. Zij groeiden op in een land dat hen niet wil. Ze maakten meer kans op een re-tourtje Leuven Centraal dan een diploma van de KU Leuven. Waar maar eens door de blanke banken van onze aula's. Zoek een baan als je Montasser of Mohamed heet. Durf een hoofddoek te dragen, omdat je niet alleen baas in eigen buik, maar ook baas over eigen hoofd wilt zijn. Zwarte Piet is slechts de misselijkmakende top van een nog veel gortigere ijsberg. Verbaast het dan dat sommigen de lokroep van een Jihadeteling in het Midden-Oosten niet kunnen weerstaan?

Veel te soft en veel te links gezeik? Hebben burgervader Bart en zijn troepen gelijk wanneer ze elk verband tussen discriminatie en radicalisering ontkennen? Kijk dan naar onze veiligheidsdiensten. Waarom werkt daar nauwelijks iemand die Arabisch spreekt? Hoe performant kan zo'n dienst dan zijn?

"Neem ALDe'emeh onmiddellijk aan en laat hem een anti-radicaliseringsmissie leiden, in plaats van zijn gezicht tegen zijn motorkap te duwen," raadde commentator Yves Desmet in *De Afspraak* aan. Enkele dagen eerder schreef hij een gepeperd pamflet in zijn krant *De Morgen*. Daarin citeerde hij Radiaa El Garani, ooit een van de weinige Arabisch sprekende terreurbestrijders bij de federale politie. Was ze daar werkelijk vertrokken na verdachtmakingen en nauwelijks verhuuld racisme? "Als ik nu 'geen commentaar' zeg, is dat dan een duidelijk antwoord?"

Niet alle Montassers overwinnen hun omgeving en worden expert in deradicalisering. Geen veiligheid zonder eenheid. Soms spreken de feiten voor zich. Geen commentaar.

SAM RIJNDERS

Een Splinter bevat de persoonlijke mening van de schrijver. Het is niet de mening van de redactie.

Cartoon van de week

Deze week werpt Quinn Vermeersch een blik op de actualiteit.

Editoriaal

Dinosauriërs van de lange termijn

Vaarwel. De titel van een splinter (Veto 4025) die me altijd is bijgebleven. Frank Pietermaat (voormalig redactiesecretaris van deze krant) neemt daarin met de nodige meligheid afscheid van Veto. En geeft *en passant* studenten die zich alleen beperken tot hun diploma ongelijk.

Fast forward naar deze week. Het studentenpraatcafé (zie pagina 14), waarbij geïnteresseerden met prominenten zoals Tobback, Torfs en Gooris konden speeddaten (lees: vragen stellen). Een zalig initiatief, waar 40 man op afkwam. 37 daarvan waren van de organiserende partijen. De andere drie van VetoTV (filmpje te vinden op YouTube).

De organisator haalt de schouders op: "Ik denk dat er bij een groot deel van de studenten nu eenmaal geen interesse voor is."

Tobback heeft zich op dat praatcafé alweer laten ontvallen dat er in zijn ondertussen twintig jaar als burgemeester, slechts één betoging is geweest met meer dan duizend man. En dat was voor een nieuwe fuifzaal.

Een ondertussen afgezaagde boutade, maar wel eentje met een krachtige boodschap. Studenten komen over als ongeïnteresseerd, zelfs apathisch. Om het als Louis te zeggen: "Meer betogen, minder fuiven."

Al mispakt onze burgervader zich daarin. De hoeveelheid studenten die elke dag in de fakbars staan te fuiven tot ze moeten braken, verschrompelt in het niets in vergelijking met de groep studenten die zich hele dagen verbergt achter sociale muren. Alles volgend in een wanhopige poging niets te missen. Waardoor ze ironisch genoeg ongeveer alles missen. *Fear of missing out* heet dat beestje (zie pagina 13), *Fomo* voor de kenners.

Het is niet allemaal slecht, vele studenten zijn wel degelijk geëngageerd. Organisaties als Academics For Development (zie pagina 6) zitten met een teveel aan vrijwilligers. Maandverbanden en zonnepanelen bezorgen aan derde wereldlanden, het zit in de lift. En terecht.

De totale desinteresse van studenten is niet waar de boodschap van Tobback en het succes van organisaties zoals AFD zich met elkaar verzoenen. Die desinteresse kan eenvoudig worden weerlegd door wat onderzoek.

Waar wel iets inzit, is de toenemende specialisatie van studenten. Engagement moet een specifieke meerwaarde bieden, liefst zowel op het cv als in kortetermijnresultaten.

Instant-alles. Het is onze modus vivendi geworden. Blijven vechten voor allerlei maatschappelijke problemen waar op het eerste gezicht weinig re-

sultaat uit komt, gaat de weg op van de dinosauriërs.

Wat we doen, moet resultaat opleveren en snel nog ook. Alles wat niet in dat stramien past, moet wijken. Of wordt gemarginaliseerd tot een duimpje op Facebook. Dat is jammer, want er zijn vele zaken die wat meer strijd verdienen.

Er zijn te veel studenten die zich terugtrekken. Die hun blikveld beperken tot titels van krantenartikels of posts op Facebook. Die zich afsluiten van alles wat niet binnen hun specialisatie valt. Dat is spijtig, want veranderen doet onze wereld continu. Het zal een stuk beter uitdraaien als de veranderingen beter besproken en gedragen worden.

Dat vergt inzet, veel inzet. Inzet zonder onmiddellijk, concreet resultaat. Doorzetten is daarbij de boodschap. Want een maatschappij waar de meerderheid zich passief laat meevoeren, is een maatschappij die zich van crisis naar crisis sleept.

Zoals Adil El Arbi weet: "Je moet *fucking hard* volhouden" (zie pagina 20). Gelijk heeft hij.

RODERIK DE TURCK

Hoofdredacteur. Het editoriaal bevat een mening die gedragen wordt door de redactie.

N-VA LIJKT ENIGE VOORSTANDER HARDE KNIP

KU Leuven verwierpt harde knip, N-VA blijft voorstander

Kris Van Dijck (N-VA) is principieel gewonnen voor een harde knip. De KU Leuven heeft onlangs besloten die niet in te voeren. Toch bewaart de universiteit haar kalmte. "We zullen rustig samenzitten om dat te bekijken," laat rector Rik Torfs weten.

RODERIK DE TURCK

De harde knip betekent een strikte scheiding tussen bachelor en master. Die is volgens sommigen, onder wie Kris Van Dijck, parlements lid voor N-VA, nodig om te vermijden dat studenten vakken op een negatieve manier blijven meedragen. Hierdoor kunnen studenten in extreme gevallen terecht komen in een situatie waar ze alle vakken van de master afgerond hebben, maar geen diploma krijgen omdat ze nog niet met een bachelorvak zitten.

"Studenten moeten eerst hun bachelor afronden. Om mensen niet te veel in hun ontgoocheling te duwen, zijn wij dus toch wel een voorstander van een harde knip" vertelt Van Dijck.

Rector Rik Torfs toont zich begripvol. "Zoals de ene partij argumenten heeft om er voor te zijn, heeft de andere partij argumenten om er tegen te zijn. We zullen dat rustig bekijken."

Kathleen Helsen, parlements lid voor CD&V, is niet gewonnen voor een harde knip. "Een harde knip stelt de flexibilisering in zijn totaliteit in vraag, dat willen wij zeker niet doen. Wij hebben die flexibilisering destijds ook ondersteund

en blijven dat doen." Toch moet de flexibilisering "goed opgevolgd worden" waarschuwt Helsen.

Ook Elisabeth Meuleman, parlements lid Groen, gaat niet akkoord met het standpunt van de N-VA. "Wij zijn geen voorstander van de harde knip. De meeste studenten hebben al heel wat bewezen op het moment dat ze hun bachelordiploma bijna behalen."

"Zonder harde knip werken is hetzelfde als zonder getuigschrift basisonderwijs aan het secundair beginnen"

KRIS VAN DIJCK,
PARLEMENTSLID N-VA

"Goed dus dat de KU Leuven de harde knip niet invoert. De landen waar dit wel is ingevoerd, zoals het

Verenigd Koninkrijk en Nederland, zijn nu niet bepaald voorbeelden op vlak van democratisch hoger onderwijs. Ik denk dus niet dat het de voorbeelden zijn die we moeten volgen," verklaart Meuleman.

Vergelijkingen

Van Dijck is niet overtuigd. "Zonder harde knip werken is hetzelfde als zeggen: ik heb geen getuigschrift basisonderwijs maar ik begin toch al aan het secundair en we zullen wel zien."

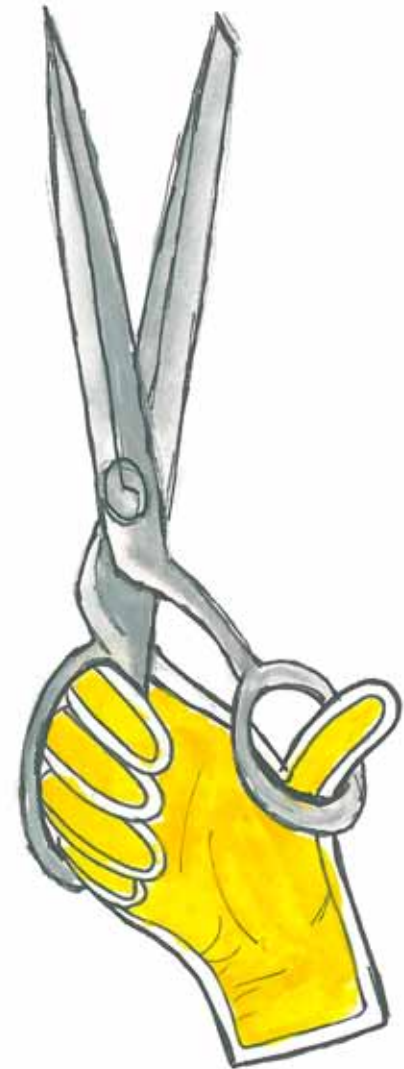
"Vergelijkingen zijn er om te klinken, maar elke vergelijking loopt gelijk ook mank. We zullen met Kris Van Dijck en anderen de zaken rustig bekijken" verklaart Torfs.

Helsen toont minder begrip. "Een academische bachelor is eigenlijk een voorbereiding op een academische master, dat betekent dat studenten hun studieloopbaan sowieso best verder zetten. Ik zou het erg vinden als studenten bijvoorbeeld een half jaar moeten wachten voordat ze verder kunnen."

Flexibilisering

De grotere keuzevrijheid die flexibilisering met zich meebrengt, zorgt voor een aantal gevallen waarbij het misloopt. "Die enkele gevallen verdienen ook onze zorg, maar we denken die te kunnen oplossen zonder een harde knip. We zijn ook bereid om dat uit te leggen" verklaart rector Torfs.

Die mening komt overeen met wat Kathleen Helsen er over denkt. "Studenten moeten zoveel mogelijk de juiste keuzes maken en daarvoor is een goede begeleiding nodig."

#HelfieKnip

"De enkele gevallen waar het misloopt verdienen ook onze zorg, maar we denken die te kunnen oplossen zonder een harde knip"
Rik Torfs, rector KU Leuven **CARTOON** Karolien Favoreel

"Wij kijken sowieso kritisch naar heel het flexibiliseringsgebeuren omdat daardoor te veel onduidelijkheid in de praktijk ontstaat. Die harde knip is een voorwaarde

"Goed dat de KU Leuven de harde knip niet invoert"

ELISABETH MEULEMAN,
PARLEMENTSLID GROEN

om dat tegen te gaan," weerlegt Van Dijck dat standpunt.

"Binnen de fractie zullen we nog beraden over wat we gaan doen. Maar we vinden het toch wel belangrijk, ook voor de student, om een signaal te geven dat ze eerst dat bachelordiploma moeten afronden," legt Van Dijck de positie van N-VA uit.

Torfs geeft een positieve draai aan het verhaal: "Het is een goede zaak dat politici zo grondig nadenken over onderwijs."

KU Leuven maakt werk van maximumfactuur

De blokperiode komt eraan en de uitstellende student slaat in paniek over de cursussen die nog moeten worden aangeschaft. De universiteit stelt de noodzaak van een aantal te dure studieboeken echter in vraag.

MARGOT DE BOECK

"Het duurste boek dat ik vorig jaar heb gekocht was 63 euro," getuigt een geografiestudent. "We hebben dat uiteindelijk niet gebruikt, want alle belangrijke foto's stonden ook op de slides. Ik wist niet dat we dat boek zo weinig zouden gebruiken, want het was nieuw. Veel studenten hadden het niet gekocht en die waren er uiteindelijk ook door."

Een klassiek verhaal aan verschillende faculteiten. De KU Leuven zoekt daarom een nieuwe medewerker die op ander-

half jaar tijd de totale kostprijs van de verschillende opleidingen in kaart moet brengen.

"Die nieuwe medewerker zal een advies uitschrijven aan de universiteit. Dat gebeurt samen met de faculteiten en de studenten, en niet vanuit een ivoren toren," vertelt Jan De Vriendt, directeur Studentenvoorzieningen aan de KU Leuven.

"We willen inzicht krijgen in de totale kosten, zodat de student zelf weet hoeveel zijn opleiding kost aan extra materiaal.

Tegelijkertijd is het de bedoeling dat faculteiten zich de vraag stellen of die kosten adequaat zijn," licht vicerector Studentenbeleid Rik Gosselink toe.

"Zo kan er een rationalisering gebeuren. Een heel duur handboek laten aanschaffen en dan slechts een paar bladzijden gebruiken, kan niet. Daar moeten creatievere alternatieven voor bedacht worden," vervolgt Gosselink.

Verschillende facturen

Minder duur studiemateriaal leidt echter niet tot minder kwaliteit. "Wat nodig is, is nodig. Mensen met een tandartsopleiding hebben duur materiaal nodig en dat zal altijd zo blijven," vertelt De Vriendt.

"De maximumfactuur is niet per student, maar zal verschillen per opleiding en misschien zelfs per jaar. We zullen dus differentiëren naar verschillende opleidingen toe."

Of het hoger inschrijvingsgeld de aanleiding is, is onduidelijk. "Dit initiatief hangt uiteraard een beetje samen met het hoger inschrijvingsgeld," aldus De Vriendt.

"De maximumfactuur zal verschillen per opleiding en misschien zelfs per jaar"

RIK GOSSELINK, VICERECTOR
STUDENTENBELEID KU LEUVEN

Gosselink wijst erop dat de plannen voor de maximumfactuur al op tafel lagen nog voor over de verhoging werd beslist: "Dit stond al op het programma voor dit jaar."

Onderwijs

NIEUWE CRITERIA OP TAFEL VOOR HERVORMING ACADEMIEJAAR

Academiejaar 2.0 zonder blok en examens in augustus?

Het lijkt er steeds meer op dat de herindeling van het academiejaar er wel degelijk komt. Een nieuwe werkgroep buigt zich over een aantal criteria waaraan de nieuwe structuur moet voldoen.

JASPER VAN LOY EN
RODERIK DE TURCK

De afgelopen jaren stond een mogelijke herindeling van het academiejaar meer dan eens op de agenda. Nu is er een werkgroep opgericht om te onderzoeken aan welke criteria zo'n nieuw academiejaar moet voldoen.

Alle partijen zijn het er alvast over eens dat de tijd tussen de eerste en de tweede examenkans korter moet. "Vanuit onderwijskundig opzicht is het dubieus dat je acht maanden moet wachten om je examens van in januari te herkansen," zegt Andreas De Block, vicedecaan onderzoek van het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte en voorzitter van de werkgroep.

Daar sluit Peter Lievens, decaan van de faculteit Wetenschappen, zich bij aan. "Als er veel tijd zit tussen twee examenperiodes, moet die bijkomende leermomenten bevatten met steun van het didactische team. Iemand zeggen dat hij niet geslaagd is en hem of haar acht maanden geven alleen om beter te doen, is niet verstandig."

"Hierdoor gaan veel studenten ook niet naar de derde zitting kijken als een herkansing maar wel als een nieuwe kans," stelt De Block vast. "Studenten gaan examens bewust uitstellen naar augustus om betere punten te halen."

De werkgroep wil daarnaast ook de periodes zonder lesactiviteiten, de blok- en examenperiodes, inkorten. "Wanneer de contactmomenten er

zijn, zijn nog maar weinig studenten actief met de leerstof bezig," zegt Ewoud De Sadeleer. Hij zit voor de Studentenraad KU Leuven (Stura) in

"Studenten gaan examens bewust uitstellen om betere punten te halen"

ANDREAS DE BLOCK,
VICEDECAAN ONDERWIJS HIW

de werkgroep. "Wanneer die zich volop in de leerstof gooien, in de blok, zijn

er dan weer geen lessen en is er geen begeleiding."

"Die lange periode zonder lessen zorgt voor een piekbelasting bij studenten," vindt De Block. "De blok- en examenperiodes verkorten zal studenten dan ook motiveren om harder te werken tijdens het jaar en minder hard in de blokperiode."

"Er zijn veel manieren om evaluatie anders aan te pakken," vindt ook Lievens. "Door regelmatig de progressie van de student te toetsen, kan die de leerstof op een gelijkmatige manier verwerken en niet in één grote hoop."

Permanente evaluatie

Tegelijk wil de werkgroep dat sommige vakken de kans krijgen om te rijpen. "Om bepaalde

inzichten te verwerven, moet je er soms wat tijd over laten gaan. In die zin staat het rijpingsidee tegenover het dichter bij elkaar brengen van de examenperiodes," geeft De Sadeleer toe.

Het vierde criterium komt vanuit de bezorgdheid van internationale onderzoekers. "Zij vinden dat er heel weinig momenten zonder onderwijsactiviteiten zijn, waarop ze zich volledig aan hun onderzoek kunnen wijden," zegt De Block. "Daar hebben ze ook een punt. De laatste deliberaties lopen af rond de tiende juli, terwijl half augustus de volgende zitting opnieuw begint."

"Ik slaag er als decaan nog steeds in om tijd te vinden voor

onderzoek," lacht Lievens van Wetenschappen. "Wat het lastig maakt, is niet noodzakelijk het lesgeven, maar het examineren. Dat vraagt ongelooflijk veel tijd, zowel voor mondelinge als schriftelijke examens. Dat kan aanzienlijk verminderen door het aandeel permanente evaluatie te verhogen."

Vanuit de criteria die de werkgroep voorstelt, zal ze de komende weken enkele mogelijke scenario's destilleren. De Sadeleer geeft al aan dat Stura niet achter alle criteria staat. "We zullen ons kritisch opstellen tegenover deze ideeën," besluit De Sadeleer.

HERVERDELING ACADEMIEJAAR
SINT VOOR DILEMMA

"We zullen ons kritisch opstellen tegenover deze ideeën," vertelt Ewoud De Sadeleer

CARTOON Pjotr Hubin

— Onderwijs Kort —

1. Nieuw 3D-printing lab

Op 4 december opende de KU Leuven een spiksplinternieuw 3D-printing labo voor onderzoek. Dé aanleiding om gewoon hoogleraar Jean-Pierre Kruth, verbonden aan het departement Werktuigkunde van de faculteit Ingenieurswetenschappen, in de bloemetjes te zetten. Kruth kreeg in november vorig jaar de prestigieuze *Bower Science Award* van het Franklin Institute, voor zijn pionierswerk binnen 3D-printing.

"Bij veel van de 3D-printing processen die wij hanteren, wordt er poedermateriaal gebruikt," steekt Kruth van wal. "Daarom moet je voorzichtig zijn met

wat je doet qua gezondheid en brandveiligheid. Vanuit de VGM-diensten (*Veiligheid - Gezondheid - Milieu, red.*) van de KU Leuven was er expliciet de vraag om die 3D-printers in een apart afgesloten labo thuis te brengen met een goede afzuiging en alle nodige veiligheidsmaatregelen."

Het nieuwe labo herbergt ook enkele nieuwe 3D-printers en daar komen er in de nabije toekomst ook bij. Het geheel werd gefinancierd langs verschillende kanalen, waaronder Vlaamse, federale en Europese fondsen, maar ook via bilaterale samenwerkingen met bedrijven.

Het nieuwe labo mag geen verrassing heten. De KU Leuven is al 25 jaar be-

zig met *additive manufacturing* - voor niet-burgies gewoon 3D-printing - en geldt wereldwijd als een belangrijke speler. "De uitreiking van de *Bower Science*

"Wereldwijd worden wij erkend als pioniers in 3D-printing"

JEAN-PIERRE KRUTH, GEWOON
HOGLERAAR KU LEUVEN

Award wil toch zeggen dat wij hier in Leuven wereldwijd erkend worden als pioniers wat betreft 3D-printing," aldus Kruth.

Een tweede bewijs vindt Kruth bij twee spin-off bedrijven van deze universiteit, Materialise en LayerWise. Beide

zijn wereldwijd gekend voor hun expertise in *additive manufacturing*.

Het nieuwe labo is voornamelijk bedoeld voor onderzoekers. Studenten kunnen nog steeds gewoon terecht bij het *fabrication laboratory*, kortweg FaLab, aan de Celestijnenlaan.

2. Best Students en Inspiring Teachers

Naar aanleiding van het Sint-Barbara-feest reikte de faculteit Ingenieurswetenschappen op 3 december zowel de *Best Student Awards* als de *Inspiring Teacher Awards* uit. De *Best Student Awards* zetten de elf beste studenten uit de eerste bachelor ingenieurswetenschappen en ingenieurswetenschappen-architectuur in de bloemetjes. Die elf laureaten mochten dan weer elk een leerkracht nomineren die hen op de middelbare school heeft geïnspireerd.

Onder de loep

ISIFit laat doven sneller opnieuw horen

De gevolgen van doofheid zijn groot. Voor sommigen leidt het tot sociaal isolement en depressie. ISIFit, een nieuw onderzoeksproject aan de KU Leuven, wil doven nog sneller laten horen met een cochleair implantaat.

MARGOT DE BOECK

In Vlaanderen wonen 60.000 doven en slechthorenden. 800.000 anderen lijden aan een zwakkere vorm van gehoorverlies. Om hen te helpen bestaan verschillende hoorapparaten. ISIFit helpt doven om makkelijker te horen met een cochleair implantaat. Bij die technologie wordt een implantaat in het binnenoer geplaatst, dat via elektrische stroompjes auditieve signalen simuleert.

Onderzoeker Tom Francart leidt ISIFit. Hij vertelt: "De technologie bestaat al langer en werkt vrij goed, maar de implantaten moeten vaak nog gedurende lange tijd worden ingesteld. Wij willen met ISIFit de fitting verbeteren."

Ann Goeleven, verbonden aan het UZ Leuven, verduidelijkt: "Je kan het vergelijken met een koersfiets op maat. Je kijkt daarbij naar de lengte van armen en benen. De parameters voor het binnenoer worden nu geoptimaliseerd."

Elektronische geluiden

De technologie die ISIFit optimaliseert bestaat naast andere hoorapparaten. "Bij een gewoon hoorapparaat moet je nog iets van gehoor hebben, want die werken met een microfoon en een luidspreker," licht Francart toe.

"Bij het implantaat plaatsen we elektroden in het slakkenhuis, die door middel van elektrische stroom auditieve sensaties teweegbrengen. Het zijn extreem kleine stroompjes en deze technologie is uitvoerig ge-

test voor we dat bij mensen hebben geprobeerd. Er zijn dus weinig risico's," vervolgt Francart.

Na de operatie begint een maandenlang proces van opnieuw leren horen. "In het begin zijn het elektronische geluiden. Voordat dat een woord of zin wordt, zijn er niet alleen fittingen nodig die het implantaat op maat van het oor instellen, maar ook trainingen om opnieuw te horen," vertelt Goeleven.

"Jaarlijks worden in ons centrum zo'n 35 patiënten geïmplanteerd," vervolgt ze. "De technologie is zeer duur en niet iedereen wil een implantaat in zijn hoofd. Door ISIFit gaan we meer patiënten aankunnen omdat de revalidatie korter wordt."

"Bij een gewoon hoorapparaat moet je nog een beetje horen"

TOM FRANCAERT,
ONDERZOEKER ISIFIT

"De KU Leuven speelt een belangrijke rol in de ontwikkeling van de cochleaire implantaten," vertelt Francart. Hij ontving re-

cent een beurs van de European Research Council voor het ISIFit project ter waarde van 1,7 miljoen euro. "Als beurs is dat een bijzondere onderscheiding voor wetenschappelijk onderzoek," benadrukt Goeleven trots.

Geen Jezus

Audioloog Ann Dierckx begeleidt patiënten bij wie het implantaat is geplaatst. "Ik vind het mooi dat ik de verandering zie plaatsvinden, vooral bij mensen die lange tijd minder goed konden horen."

De impact van doofheid kan groot zijn: "Mensen kunnen in een sociaal isolement belanden wanneer ze doof zijn. Ze gaan zelfs niet meer naar de winkel, omdat ze bang zijn dat iemand hen aanspreekt en dat tot gênante situaties zal leiden."

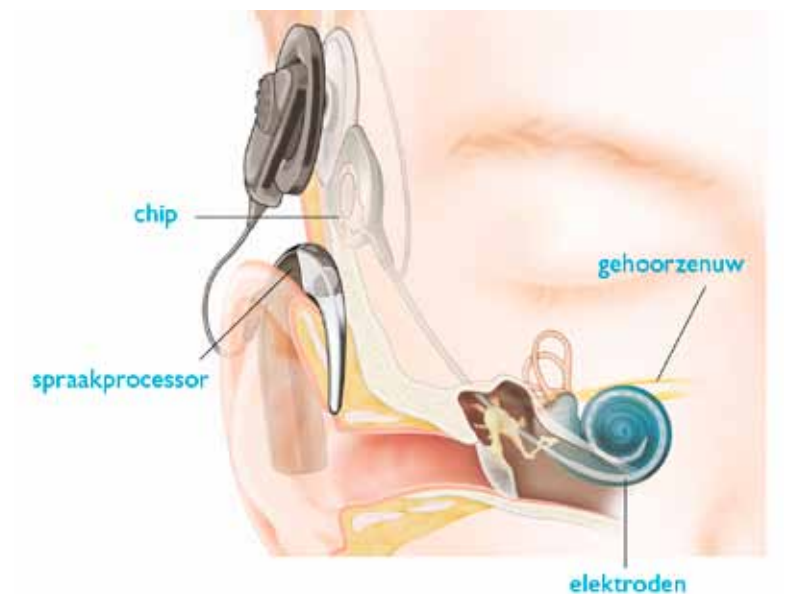
Vooraf voor dove kinderen hebben de cochleaire implantaten een groot voordeel: "Hoe sneller het implantaat wordt geplaatst, hoe kleiner de spraakachterstand zal zijn."

Het effect van het apparaat is voor iedereen verschillend. "Mensen die al langer doof zijn, hebben minder gewenning nodig. Mensen die korte tijd doof waren, hebben wel meer moeite. Zij vinden dat het in het begin wat mechanisch klinkt," vertelt Dierckx.

Jezus kon de blinden laten zien, ISIFit laat de doven opnieuw horen. Al vindt Dierckx die vergelijking wat overdreven: "Het implantaat blijft een hulpmiddel, maar het betekent voor heel wat mensen een grote verbetering in hun spraak verstaan."

ISIFit

De toekomst van morgen wordt steeds vaker bepaald door het onderzoek van vandaag. Tijd om te kijken wat de knappe koppen van deze universiteit onder de loep nemen.

"Sommigen vinden in het begin dat het wat mechanisch klinkt!" vertelt Ann Dierckx, Audioloog FOTO'S UZ Leuven

Ook Francart blijft bescheiden: "De technologie bestaat al 30 jaar. Dit is een verfijning van die technologie."

"Daarmee willen we de goede studenten aanmoedigen dat ze goed bezig zijn," vertelt Jelle De Borger van de faculteit ingenieurswetenschappen. "Daarnaast willen we de inspirerende leerkrachten een soort VIP-behandeling geven en hen bedanken om hun leerlingen zo te stimuleren."

Zeven van de elf genomineerden zijn leerkrachten wiskunde. "De meeste studenten kiezen inderdaad voor een leerkracht fysica of wiskunde," zegt De Borger. "Dit jaar is er echter ook een leerkracht Latijn-Grieks bij. We vinden het tof en belangrijk dat ook die leerkrachten op onze campus komen en een "ingeniieursbad" krijgen."

Voor de geïnteresseerden: Sint-Barbara is de patroonheilige van de bouwvakkers, dakdekkers, metselaars en de architecten (tevens ook van de begrafenisonderzoekers, beiaardiers en de kanonniken). Vol-

gens *heiligen.net* is de échte patroonheilige van de ingenieurs trouwens de heilige Bénézet van Avignon.

3. De Jihadkaravaan

Dinsdag 8 december organiseert de Studentenraad KU Leuven (Stura) in het kunstencentrum STUK een boekvoorstelling en debat rond *De Jihadkaravaan*, een boek van islamoloog Montasser Al-De'emeh en onderzoeksjournalist Pieter Stockmans.

Het boek verweeft de toenemende radicalisering van jongeren en de opkomst van Syriëstrijders met het levensverhaal van AlDe'emeh zelf. "Op mijn kamer hing een poster van Osama Bin Laden. Ook ik viel dus in de kloof die Al-Qaeda na 9/11 heeft geslagen tussen de moslimwereld en de westerse wereld," getuigt AlDe'emeh (*Veto 4203*).

"In ons boek lanceren wij een soort manifest, dat wij *Tien kogels van verzoening* noemen. In een vaak zeer negatieve realiteit willen we mensen inspiratie bieden van hoe het anders kan," vult Stockmans aan (*Veto 4203*).

7 van 11 genomineerden zijn leerkracht wiskunde

Rik Torfs, rector van de KU Leuven, Koen Geens, minister van Justitie, Saloua Belahrir, begeleider en contactpunt Interculturaliteit, en Thomas Frissen, radicalisatie-onderzoeker gaan met elkaar en met de auteurs in debat. Journalist Ria Goris begeleidt het gesprek en Radio 2-presentator

Albrecht Wauters zal fragmenten voorlezen uit de roman.

De timing van het debat is niet toevallig, vertellen Martha Verfailli en Maxim Hellyn, mandatarissen Diversiteit bij Stura en organisatoren van de avond. "Na de gebeurtenissen in Parijs, is de problematiek van radicalisering actueler dan ooit. Daarom vinden we het hoog tijd dat studenten in discussie treden over multiculturalisme, polarisatie en radicalisering" vertelt Verfailli.

"We willen hierbij onder andere nagaan welke rol de universiteit en de studenten in de problematiek van radicaliserende jongeren kunnen spelen" vult Hellyn aan.

De deuren openen om 18u30. De boekvoorstelling zelf start om 19u.

RODERIK DE TURCK
EN SIMON GRYPONPREZ

Internationaal

NOBELPRIJSWINNAARS OPVALLEND AFWEZIG AAN DE KU LEUVEN

“Als je op een Nobel uit bent, is in Leuven blijven geen goed idee”

Op 10 december worden de Nobelprijzen uitgereikt. De Université Libre de Bruxelles haalde er al vijf, de KU Leuven doet het opvallend minder goed. “Wij focussen ons op algemeen toponderzoek en niet op één toponderzoeker,” klinkt het.

MARGOT DE BOECK

De kans is groot dat de KU Leuven al een aantal keer naast de Nobelprijs heeft gegrepen, maar de nominaties moeten 50 jaar geheim gehouden worden. “De KU Leuven zit bij de beste universiteiten van de wereld, maar om een Nobelprijs te winnen, moet je ook een beetje lobbyen,” vertelt Martin Hinoul, die een boek schreef over 110 jaar Nobelprijzen. “Daar wordt momenteel te weinig op ingezet.”

**“KU Leuven-
onderzoekers
zijn lid
van enkele
selectie-
comités”**

LILIANE SCHOOFS,
VICERECTOR
ONDERZOEKSBELEID KU

Dat nuanceert vicerector Onderzoeksbeleid aan de KU Leuven Liliane Schoofs: “Onderzoekers van de KU Leuven worden door het Nobel-

comité uitgenodigd om Nobelkandidaten te nomineren, maar ook dat moet geheim blijven. Als lid van een selectiecomité kan je natuurlijk niet jezelf nomineren.”

On-vlaams

Hinoul vindt dat ook andere Vlaamse universiteiten te weinig inzetten op de Nobelprijs: “In Gent is Marc Van Montague een van de beste onderzoekers in het genetische veld. Moest hij in een ander land gewoond hebben, had hij de Nobel.”

“Als je echt op de Nobel uit bent, is het geen goed idee in Leuven te blijven. Je moet de wereld rondreizen en je laten zien in de kring van mensen die over de prijs beslissen,” vertelt wetenschapshistoricus Geert Vanpaemel.

“Het is bovendien een beperkte visie te denken dat je in Leuven alleen een topwetenschapper wordt. Kennis komt niet vanzelf naar Leuven. Als onderzoeker moet je naar de plaatsen waar de kennis gemaakt wordt.”

Rankings

Bij bepaalde universiteitsrankings weegt het aantal Nobelprijzen zwaarder door, zoals bij de *Shanghai Ranking*. “Met één Nobelprijs kunnen we daar al van de 75e plaats naar de top 40,” vertelt Hinoul. “Dat

is een enorme boost voor de visibiliteit van de universiteit.”

Al zijn Nobelprijzen niet allesbepalend in de ranking, licht Schoofs toe: “Het is veel belangrijker in te zetten op toponderzoek in het algemeen, en niet op één enkele toponderzoeker. Het effect daarvan zien we nu in de cijfers van de *Times Higher Education Ranking*: de KU Leuven is twintig plaatsen gestegen, want ons onderzoek wordt veel meer geciteerd.”

Bovendien zijn Nobelprijzen niet de betrouwbaarste indicator voor de kwaliteit van het meest recente onderzoek aan een universiteit. Vanpaemel argumenteert: “Een Nobel wordt soms tien jaar na de wetenschappelijke ontdekking toegekend. Er zit een zekere inertie op.”

Dat beaamt Schoofs: “De *Shanghai Ranking* gebruikt *facts* uit het verre verleden. In de *Times Higher*

de kwaliteit van het globale onderzoek en onderwijs aan universiteiten wereldwijd.”

Toch hoeft je niet per se zelf een Nobelprijs te halen om de goede vruchten ervan te plukken: “Je kan hem ook kopen, door een winnaar naar de campus te halen. Daar wordt te weinig over nagedacht. Vlaanderen zou zich moeten bezinnen en meer op prestige moeten inzetten,” tipt Hinoul.

Van het nut van een Nobelprijswinnaar naar Leuven halen is Vanpaemel niet overtuigd: “Je krijgt de prijs pas als je het werk al gedaan hebt. Het is zoals een topvoetballer die na zijn carrière bij Real Madrid bij een of andere Amerikaanse ploeg gaat spelen. Je zal er misschien wel het prestige mee opkrikken, maar niet per se de kwaliteit.”

**“Vlaanderen
zou meer
op prestige
moeten
inzetten”**

MARTIN HINOUL, AUTEUR 110
JAAR NOBELPRIJZEN

Education telt de prijs op zich niet mee, want deze vergelijkt jaarlijks

Creative commons

Vlaanderen opvallend goed in alternatieve Nobelprijzen

Vlaanderen doet het niet uitstekend op de Nobelprijzen. Op een aantal alternatieve Nobelprijzen doet ze het beter.

MARGOT DE BOECK

Sinds 1991 reikt het Amerikaans-wetenschappelijk tijdschrift *Annals of Improbable Research* de Ig Nobelprijzen uit aan onderzoek dat onnozelen doet, maar aanzet tot nadenken. In 2011 won professor Marketing aan de KU Leuven Luk Warlop de prijs met zijn onderzoek naar het effect van een volle blaas op economische beslissingen.

Warlop vertelt: “Toen ze vertelden dat ik genomineerd was voor de prijs, vroegen ze me meteen of ik niet geaffronteerd was. Eén op de tien onderzoekers wijst de prijs af. De initiatiefnemer vindt dat onderzoek ook plezierig moet zijn,

en ik sta helemaal achter die gedachte.”

Ondanks dat ludieke aspect was de impact van de prijs groot: “Die prijs heeft meer impact gehad op mijn carrière dan al het andere dat ik heb bereikt. Ik kreeg er zeer veel aandacht door.”

Groene Nobelprijs

In 2008 won de Belg Ignace Schops de Goldman Environmental Prize, ook bekend als de Groene Nobelprijs, voor de opening van het enige en eerste nationaal park in België.

“Het is de grootste prijs voor natuur ter wereld. Meneer en mevrouw Goldman schonken al lang grote geldbedragen aan natuur-

projecten en kregen uiteindelijk het idee om een Nobelprijs voor de natuur te organiseren. Daar is de organisatie van de Nobelprijs niet op ingegaan,” licht Schops toe.

**“Ze vroegen me
meteen of ik niet
geaffronteerd was”**

LUK WARLOP,
WINNAAR IG NOBELPRIJS

“Klimaat blijft absoluut een lacune in de Nobelprijzen,” vindt Schops. “Ook in België is de Goldmanprijs weinig bekend, maar in Amerika is dat helemaal anders. Bij de prijsuitreiking voelde ik me op een Oscar-uitreiking.”

De impact van de prijs was ook voor Schops groot: “Ik ben nu onder meer ambassadeur voor Al Gore en president van alle natuurparken in Europa.”

Vlaamse Nobelprijs

Het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek reikt 5-jaarlijks Excellentieprijzen uit, informeel worden ze Vlaamse Nobelprijzen genoemd. Begin deze week haalde Greet Van den Berghe, onderzoeker aan de KU Leuven, er één binnen. “Dat de prijzen zo genoemd worden, zegt iets over prestige,” vindt ze.

Van den Berghe bekleedt als vrouw een unieke positie. Van de echte Nobelprijswinnaars zijn tot nu slechts 4 procent vrouwen. Bij de Vlaamse vari-

ant was zij de enige vrouwelijke laureaat: “Mannen stellen zich volgens mij minder makkelijk

**“Klimaat blijft
absoluut een lacune
in de Nobelprijzen”**

IGNACE SCHOPS, WINNAAR
GROENE NOBELPRIJS

de vraag of ze iets moeten laten. Als vrouw voel je dat de klok tikt en dat je op een bepaald moment een keuze moet maken. Ik zeg aan mijn jonge onderzoeksters dat ze daar niet te veel over moeten nadenken, maar er vooral voor moeten gaan.”

KRINGEN ZETTEN IN OP INTERNATIONALE STUDENTEN

"Taal is een noodzakelijke eerste stap"

Taal is een belangrijk codewoord als het gaat over integratie. Ook voor Erasmusstudenten is taal vaak een struikelblok wanneer ze zich willen integreren in het Leuvense kringleven. Sommige studentenkringen proberen daar iets aan te doen.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

"We moedigen de kringen aan om hun werking tweetalig te maken," vertelt Caroline Van Rhee, coördinator bij LOKO International. Volgens Charlotte Fortems, preses Internationaal bij NFK, bevordert een tweetalige communicatie de integratie van buitenlandse studenten: "Het is zeker geen wondermiddel maar wel een noodzakelijke eerste stap als je internationale studenten beter wilt betrekken bij het Leuvense studentenleven."

"We vertalen zowel voor de kringen als voor LOKO"

CAROLINE VAN RHEE,
COÖRDINATOR INTERNATIONAAL

De meeste websites van de kringen hebben een Engelstalige pagina voor de internationale studenten. "Via onze Engelstalige pagina komen de internationale studenten sneller met ons in contact," stelt Sofie Dings, preses Internationaal bij Historia. Bij NFK gaan ze nog een stap verder. Zij hebben hun volledige website

tweetalig opgesteld. "Wij hebben vrij veel buitenlandse studenten aan het HIW (*Hooger instituut voor Wijsbeheerte, red.*)," legt Fortems uit. "Wij willen een kring zijn voor alle filosofiestudenten. Daarom vertalen wij onze website ook naar het Engels."

Een tweede manier om internationale studenten meer te betrekken bij het kringleven, is het vertalen van het kringblad. "In de volgende editie van B-magazine plannen wij een aantal Engelstalige artikels," vertelt Anne De Bal, taalcoördinator en preses Internationaal bij Babylon. Ook NFK plant Engelstalige artikels in de Wijzer, het kringblad van de filosofen. Bij Historia is daar minder nood aan vertelt Dings. "Wij hebben niet veel internationale studenten. Ik merk dat er momenteel niet echt vraag naar is."

Vertaaldienst

Om de kringen een handje te helpen heeft LOKO een eigen vertaaldienst in het leven geroepen. "Wij vertalen zowel voor de kringen als voor LOKO," vertelt Van Rhee. Ook NFK heeft al een beroep gedaan op die vertaaldienst. Volgens Fortems levert die goed werk maar gaat het wel nogal traag. "Wij vertalen daarom nu alles zoveel mogelijk zelf," zegt Fortems.

De vertaaldienst kampt met een tekort aan vrijwilligers, legt Van Rhee uit: "Wij hebben momenteel maar twee

à drie vrijwilligers die voor ons vertalingen maken. In het tweede semester gaan we een campagne organiseren om meer mensen aan te trekken."

Fortems zegt wel dat de vertaaldienst erg goed van pas komt bij iets moeilijkere vertaalopdrachten: "Wij zullen onze statuten en reglementen daar laten vertalen want door de vele technische termen is dat voor ons te moeilijk."

"We plannen Engelstalige artikels in ons kringblad"

ANNE DE BAL, PRESES
INTERNATIONAAL BABYLON

Een derde en laatste manier om internationale studenten te betrekken in het kringleven, is het organiseren van tweetalige activiteiten. "Vorige week organiseerden wij een tweetalige quiz," zegt Fortems.

Ook bij Babylon worden heel wat activiteiten in een andere taal georganiseerd voor de taal en letterenstudenten. "Wij hebben bijvoorbeeld onze Italiaanse avond, aperitivo italiano en we werken ook met KOCO (*het overkoepelende orgaan van de letterenkringen, red.*) samen om andere activiteiten met de internationale studenten te organiseren. Toch zijn niet alle activiteiten even geslaagd. "Voor onze Duitse cantus hadden wij te weinig inschrijvingen, waardoor die niet kon doorgaan."

Internationale studenten in de fakbar

CARTOON Guillaume Deprez

Academics for Development Maandverbanden en zonnepanelen

Academics for Development verbindt het studentenleven met sociale impact in het Zuiden. Studenten uit verschillende faculteiten worden aangetrokken door het idee van een levensverrijkende ervaring gecombineerd met voordelen voor hun studie.

ANNELEEN VAN KUYCK

Academics for Development (AFD) is toe aan zijn derde werkingsjaar, met inmiddels een afdeling in Louvain-La-Neuve en ambities om ook in Utrecht voet aan wal te zetten. Veertig studenten uit elf faculteiten engageren zich een jaar lang voor in totaal acht projecten.

"We zijn vooral op zoek naar motivatie," benadrukt Charlotte Janssens, verantwoordelijke communicatie bij AFD. De studierichting van de student is van ondergeschikt belang: "We vinden dat iedereen, ongedacht de academische achtergrond, een zinvolle bijdrage kan leveren."

"Samenwerken wordt in ons curriculum niet echt uitgediept"

LOTTE SEGERS,
GENEESKUNDESTUDENT

Binnen heel wat faculteiten is het bovendien mogelijk om een AFD-project als een vak te integreren. "Zo'n project heeft een grote meerwaarde binnen je studie," legt Janssens uit. "Je werkt in een team van studenten uit allerlei verschillende richtingen. Door met andere mensen dan die uit je eigen jaar te werken, wordt je blik echt verruimd."

Probleemoplossend denken

Lotte Segers, student geneeskunde, beaamt dat: "Als toekomstig dokter moet je ook kunnen samenwerken en communiceren, maar dat wordt in ons curriculum niet echt uitgediept. Door zo'n project leer je ook omgaan met de mogelijke obstakels van interculturaliteit. Je probleemoplossend denken gaat maal duizend!"

"Iedereen kan een zinvolle bijdrage leveren"

CHARLOTTE JANSSENS,
VERANTWOORDELIJKE COMMUNICATIE AFD

Samen met drie andere studenten stampte ze tijdens het vorige werkingsjaar *TanziPads* uit de grond. Naast het geven van infosessies over soa's, puberteit en menstruatie in Tanzaniaanse scholen, stelde het project herbruikbare maandverbanden ter beschikking. Maandstonden mogen meisjes immers niet verhinderen om verder naar school te gaan.

In lokale handen

Janssens benadrukt het belang van *out of the box* denken en de waarde van een project als een levenservaring, twee aspecten die een klassieke studentenkring doorgaans niet kan bieden. "De studenten gaan in de zomer effectief naar het buitenland om er gedurende zes tot acht weken hun project te realiseren. Onze projecten hebben bovendien als doel een duurzame impact achter te laten. We leveren ze niet aan zichzelf over als we weggaan, maar geven ze door aan lokale handen zodat ze kunnen blijven voortbestaan."

Dit jaar staat onder meer de ondersteuning en professionalisering van de bijenteelt in Tanzania op het programma, en buigt het al bestaande project *Sénénergie* zich verder over de energievoorziening van landelijke gemeenschappen in Senegal.

Sociaal

CHLAMYDIA STIJGT, VOORAL BIJ JONGEREN

“Studenten, laat je testen!”

Onder het stijgende aantal seksueel overdraagbare aandoeningen (soa's) is chlamydia de sterkste klimmer. Met 1 op 20 besmette personen zijn de 15- tot 30-jarigen de kwetsbaarste groep. Experts luiden de alarmbel: “Soa's zijn nog steeds een totaal taboeonderwerp.”

RODERIK DE TURCK, SIMON GRYPONPREZ EN NORA SLEIDERINK

Soa's komen de laatste jaren steeds frequenter voor in Vlaanderen. De meest voorkomende soa is chlamydia, beter gekend als chlamydia. “Een paradox,” vindt Boris Cruyssaert van Sensoa: “Chlamydia is voor velen een onbekende soa, terwijl ze het vaakst voorkomt.”

Voor 15- tot 30-jaren zijn kwetsbaar. Van die leeftijdscategorie is maar liefst 1 op 20 met chlamydia besmet. In die leeftijdscategorie komt de aandoening bijna twee keer zoveel voor bij vrouwen als bij mannen, omdat bij vrouwen de symptomen minder vaak optreden. “Dat is gevaarlijk, aangezien velen niet doorhebben dat ze besmet zijn,” zegt Ive Talboom, huisarts bij het Studentengezondheidscentrum van de KU Leuven.

Net omdat studenten vaak geen symptomen opmerken, laten ze zich ook niet testen. Dat draagt bij tot een verdere verspreiding. Een grotere bewustwording en testen bij de studenten- of huisarts, brengen soelaas.

Seriële monogamie

De vraag rijst waarom chlamydia nu juist bij jongeren en jongvolwassenen zo vaak voorkomt. De rol van frequente losse seksuele contacten, wat bij jongeren niet onregelmatig voorkomt, valt niet te onderschatten. “Er zijn denk ik meer wisselende seksuele contacten bij studenten dan dat vroeger het geval was,” meent Talboom. “Er wordt ook sneller overgegaan tot seksueel contact, waardoor het risico logischerwijs stijgt.”

Cruyssaert bevestigt dat, maar wijst ook op een andere belangrijke factor. “Het typische relatiepatroon in deze groep is seriële monogamie,” vertelt hij. “Dat wil zeggen,

een opeenvolging van monogame relaties. Je hebt dus een lief en bent monogaam.”

Bij die leeftijdscategorie vinden er echter regelmatig partnerwissels plaats. “Er wordt na een vrij korte periode van partner gewisseld,” legt Cruyssaert uit. “In de eerste weken wordt nog een condoom gebruikt. Op een bepaald moment vertrouwt men elkaar en gebruiken de partners geen condoom meer. Je kan chlamydia dus oplopen bij je ene lief en het zonder het te beseffen doorgeven aan je volgend lief.”

“Een soa staat haaks op het romantisch ideaal van een relatie”

BORIS CRUYSSAERT, SENSOA

Moraal van het verhaal: je moet niet perse met half Leuven *vogelen* om chlamydia te krijgen. Dat is meteen ook de boodschap van de “Share love, geen soa”-campagne die Sensoa in oktober van dit jaar aftrapte.

Taboesfeer

Rik* testte enkele weken geleden positief op chlamydia. Een standaard soa-test van het Studentengezondheidscentrum, kostprijs 31 euro, bracht zijn besmetting aan het licht. “Dat kwam aan als een shock,” vertelt Rik. “Ik had het niet verwacht. Je gaat er vanuit dat je een propere jongen bent. Ik had maar één ex. Een soa klinkt als iets dat enkel voor-

komt bij mensen die godganse dagen onveilig vrijen.”

“Misschien erg om te zeggen, maar je voelt je vuil. En erger: je moet dat nieuws dan vertellen aan je vriendin en aan je ex,” zegt Rik. Een bekend verhaal voor Cruyssaert. “Soa's zijn nog steeds een totaal taboeonderwerp, net omdat het uitsluitend wordt geassocie-

“De diagnose kan onthutsend zijn”

RIK, RECENT BESMET MET CHLAMYDIA

eerd met homoseksuelen of losse seksuele contacten.”

“Zeker binnen de relatie zijn soa's een taboe,” vindt Cruyssaert. “Er wordt niet over gesproken. De idee dat je partner een soa heeft, staat haaks op het romantisch ideaal dat mensen hebben van een relatie. Zeker het idee dat je lief vóór jou sekspartners heeft gehad, strookt niet met wat je verwacht van je wederhelft en je relatie. Toch is je laten testen op soa's een plicht tegenover je partner.”

Screening

Chlamydia is gemakkelijk op te lopen, maar gelukkig ook gemakkelijk te behandelen. “Dat klopt,” bevestigt Talboom, “Maar als het onbehandeld blijft, kan het op lange termijn zorgen voor zware gevolgen. Voor vrouwen is dat meer risico op onvruchtbaarheid. Mannen kunnen dan weer bijbal- of teelbalontstekingen krijgen.”

Het screenen van chlamydia gebeurt bij vrouwen door middel van een vaginaal uitstrijkje (*bij een uitstrijkje worden cellen van de baarmoederhals afgenomen, red.*) of via ochtendurine. Bij mannen is alleen dat laatste nodig.

“Er zijn gelukkig steeds meer consultaties op vraag van de studenten,” weet Talboom. “De meeste studenten

komen bij ons op onderzoek na een nieuwe partner of omdat ze onveilige seks hebben gehad.” Volgens de dokter is er langzaam maar zeker een bewustwording aan de gang. “Er werd vroeger in seksuele voorlichting op het middelbaar te veel gefocust op HIV. Nu zijn studenten er zich steeds meer van bewust dat er ook andere soa's bestaan. Maar er is nog veel werk,” aldus Talboom.

Ook Rik beseft dat het bewustzijn bij studenten veel beter kan. “Studenten, laat je testen! De diagnose kan onthutsend zijn, maar het is beter dat je het weet. Wees niet bang voor het nieuws.” Daar sluiten ook Cruyssaert en Talboom zich volmondig bij aan: je laten testen als je daar ook maar enige reden toe hebt, is absoluut noodzakelijk.

*Rik is een fictieve naam

Doe de groentetas!

elke maandag een verrassend biologisch groente- en fruitpakket

© Alma2, Alma 3, KHL, Lemmensinstituut, Groep T, Gasthuisberg en Letteren

data, plaats en uren: www.kuleuven.be/groentetas

(advertentie)

“Er werd vroeger te veel gefocust op HIV”

IVE TALBOOM, HUISARTS STUDENTENGEZONDHEIDSCENTRUM

INTERVIEW FIKRY EL AZZOUZI

“Veel Vlaamse schrijver lijken op elkaar, het heeft iets incestueus”

Fikry El Azzouzi is schrijver, theatermaker en werkt aan een langspeelfilm. In zijn tweede roman “Drarrie in de nacht” gebruikt hij prominent straattaal uit het Arabisch.

MARGOT DE BOECK

In taverne De Ciperskelder in zijn heimat Sint-Niklaas vertelt El Azzouzi over zijn werk. Of hij een speciale band heeft met het ietwat bizarre ondergrondse café? “Alles is voor mij een personage of een decor, ook deze plek,” lacht hij.

Onlangs won u de Arkprijs voor de vrijheid van denken. Wat maakt uw denken vrijer dan dat van anderen?
Fikry El Azzouzi: «Ik neem bij niets een blad voor de mond. Ik ben altijd kritisch geweest tegenover het westen en tegenover de islam.»

FOTO Anneleen van Kuyck

“Mijn columns in De Morgen lokten haatreacties uit”

Tot nu toe won geen enkele vrouw. Ondernijnt de prijs zo zichzelf niet?

El Azzouzi: «De prijs mag zichzelf inderdaad in vraag stellen. Er was een hele hetze omdat ik een speech wilde laten geven door de vrouw van BOEH! (*Baas Over Eigen Hoofd, een feministische organisatie die pleit voor de vrije keuze over het dragen van de hoofddoek, red.*). Als zij niet had mogen spreken had ik de prijs niet aanvaard.»

Blanke schrijversklasse

U hebt zelf Marokkaanse roots. Dat weerspiegelt zich in uw oeuvre. In hoeverre is uw werk autobiografisch?

El Azzouzi: «Een klein deel is autobiografisch, een deel is erbij verzonnen. Het is mijn doel om een wereld te tonen aan de blanke Vlaamse lezer. Wanneer we over 100 jaar terugkijken en er alleen verhalen van Saskia De Coster of Tom Lanoye zouden zijn, dan strookt dat niet met hoe superdivers onze samenleving nu is.»

«Als ik wil scoren moet ik het exotisch aanpakken en een liefdesverhaal schrijven tussen een Marokkaanse en een Vlaming. Maar daar kies ik bewust niet voor.»

Geloofd u dat er een verschuiving op til is in de eenzijdige groep van Vlaamse blanke schrijvers?

El Azzouzi: «Ik heb de indruk dat veel schrijvers – Lanoye uitgezonderd – allemaal een beetje op elkaar lijken. Ze schrijven hetzelfde, ze gedragen zich hetzelfde. Het heeft iets incestueus.»

«Er zijn nog Rachida Lambaret en Ish Ait Hamou, maar dat is te weinig. Die verandering kan gebeuren over twee, maar even goed over twintig jaar.»

“Schrijver zijn is in de Marokkaanse gemeenschap geen evidentie”

Hoe bent u begonnen met schrijven?

El Azzouzi: «Dat was een ingeving. Ik begon met kortverhalen en columns. Ik had dertig pagina's van *Het Schapenfeest* (Azzouzi's debuut, red.) opgestuurd naar een

uitgeverij, maar die werden geweigerd. Dat was een dreun, maar ik ben blijven schrijven en later had ik wel een positief antwoord. Vanuit het schrijven ben ik daarna ook in het theater gestapt.»

U bent een voltijds kunstenaar. Toch staat u niet in de katern cultuur, maar wel in de katern sociaal van deze krant. Vindt u dat niet tekenend voor de manier waarop media nog steeds nieuwe Belgen weergeven?

El Azzouzi: «Ik ben sociaal geëngageerd, misschien is het ook daarom. Ik schreef twee jaar lang columns voor De Morgen, die veel haatreacties uitlokten. Ik had het gevoel dat ze niet konden omgaan met de Marokkaanse jongen die het hen even kwam uitleggen.»

«Twee weken geleden was ik op een debat. Het ging over Shakespeare en ik stelde me daar kritische vragen bij. Dat stootte op verongelijkte reacties bij de anderen. Ik vroeg me af of ik meer was gehoord als ik een blanke man was geweest.»

Street credibility

De titel van uw tweede boek is “Drarrie in de nacht”. Straattaal in literatuur lijkt geen evidente keuze.

El Azzouzi: «Drarrie is straattaal voor gast. Het heeft een positieve lading, want dan heb je een vorm van *street credibility*. Ik vind het de beste keuze, omdat de jongeren over wie het gaat die woorden ge-

bruiken. De drarries zijn niet de lezers. Ik wist dat de lezers konden afhaken en dat het geen goede marketing was.»

«Vlaanderen evolueert in taal. Leenwoorden moeten niet meer alleen uit het Engels komen. Schattige blonde meisjes gebruiken die woorden uit het Arabisch overigens ook.»

Auteur Abdelkader Benali vertelde eerder over het verschijnen van “De Duivelsverzen” van Salman Rushdie. Voor het eerst voelde hij zich in geen van beide culturen, de Nederlandse en de Marokkaanse, thuis. Herinnert u zich ook zo'n moment?

El Azzouzi: «Ik heb confrontaties gehad, maar kon dat goed van me laten afglijden. Schrijver zijn is in de Marokkaanse gemeenschap geen evidentie. Mijn ouders zijn analfabeten. In mijn beginperiode als schrijver vertelde ik het aan niemand. Plots lag mijn boek in de winkel.»

Helpt literatuur u om met die vloeibare identiteit om te gaan?

El Azzouzi: «Toen ik het boek *De Hongerjaren* van Mohamed Choukri las over het einde van de jaren zestig in Marokko, kon ik mij perfect verplaatsen in de wereld van mijn ouders en hoe zij hadden afgezien. Omdat ze Berbers waren, werden ze gediscrimineerd door de koning en trokken ze naar Europa om er als goedkope arbeidskrachten te werken.»

«In Marokko is de koning een echte Zonnekoning. Ik hou mijn hart vast voor als er ooit een revolutie uitbreekt. Ik merk dat ik bang ben als ik naar Marokko ga, want ik lever af en toe wel kritiek.»

“Ook schattige blonde meisjes gebruiken straattaal uit het Arabisch”

«Ook een schrijver zoals Tom Lanoye heeft een invloed op mij gehad. Hij heeft veel voor de hobei's gedaan. Ik ben zelf hetero, maar door één van zijn columns heb ik mijn gedachten over het man-vrouwgezin bijgesteld.»

U leest veel, maar u blijft bovenal een schrijver?

El Azzouzi: «Ik neem altijd alles op en dat kan heel vermoeiend zijn. Alles is voor mij een personage of een decor. Dat deze kelder onder de grond ligt, zorgt ervoor dat ik niet te veel afgeleid raak (lacht).»

ScherpGesteld

Veto ging mee naar de klimaatop in Parijs.
FOTO'S Bavo Nys

Student

WERK VINDEN MET LINKEDIN

“Het geeft je cv een extra dimensie, niet meer, niet minder”

De kans is groot dat recruiters jouw profiel op sociale media screenen vooraleer ze je uitnodigen op gesprek. Daarnaast gebruiken ook werkgevers sociale media om de geknipte kandidaten op te sporen.

ELINE HOOGMARTENS

Of werkgevers nu 7 of 14 luttele seconden naar je cv kijken, veel aandacht gaat naar je profielfoto. Professor nieuwe media, Michaël Opgenhaffen: “Je profielpagina volproppen met bikini-foto’s is misschien geen goed idee, maar je wil ook niet als droogstop-pel overkomen. Een pintje in de hand moet kunnen.”

“Hoewel je heel wat richtlijnen op internet vindt, is het vooral een kwestie van aanvoelen en je zeker niet anders voordoen,” meent Opgenhaffen.

“Een pintje in de hand op je LinkedIn-foto moet kunnen”

MICHAËL OPGENHAFFEN,
PROFESSOR NIEUWE MEDIA

Naast je cv onthult de opbouw van je netwerk veel van je persoonlijkheid. “Daarbij zijn enkele aanbevelingen met recente, concrete verwezenlijkingen een pak interessanter dan een incoherent netwerk van pakweg 600 kennissen,” geeft Opgenhaffen mee.

Dat bevestigt ook Tim Stroobants van Jobconnection. “Wanneer klanten ons vragen om LinkedIn-profielen na te gaan, is de opbouw van het netwerk een belangrijke factor. Wij focussen daarbij voornamelijk op de voorbije werkervaringen en aanbevelingen.”

LinkedIn-land

Met zijn meer dan 2 miljoen gebruikers is België een echt LinkedIn-land. Daarom wordt het haast een evidentie om actief te zijn op LinkedIn. “Sommige werkgevers zijn zelfs verbaasd als toekomstige werknemers geen LinkedIn-profiel hebben.”

Nochtans is het geen noodzakelijke voorwaarde om een job te vinden. Wel een ma-

“Ik geloof niet dat werkgevers volledige profielen uitpluizen”

MICHAËL OPGENHAFFEN,
PROFESSOR NIEUWE MEDIA

nier om het verschil te maken met andere kandidaten. Als je je profiel regelmatig update ten minste. Anders kom je beter over zonder.

Stroobants stelt dat het belang van LinkedIn vooral afhankelijk is van de arbeidssector. “Magazijniers of winkelbedienden zijn doorgaans minder met LinkedIn bezig, maar dat wordt ook niet verwacht door hun werkgevers. Voor ingenieurs en accountants is LinkedIn daarentegen wel een must.”

“Hoewel werkgevers belang hechten aan LinkedIn, geloof ik niet in de spookverhalen waarin werkgevers volledige profielen uitpluizen,” stelt Opgenhaffen gerust. Het formele cv waaruit degelijke kennis en be-

E-MAILETIQUETTE AAN DE KU LEUVEN

“Hoi prof!”

Met het zweet in je handen mailen naar je professor: wie heeft het nooit gedaan? Schrijf ik geachte of beste? Mag ik beginnen met ‘Ik’? Hoe moet ik afsluiten?

JOES MINIS

Het antwoord op die vragen is niet zo eenvoudig. Aan de KU Leuven heeft elke faculteit zijn eigen regels voor het opstellen van een nette e-mail. Zo stelt de faculteit Geneeskunde voor om met “Geachte” te beginnen, terwijl de studenten psychologie ook met “Beste” mogen aanheffen. En wat te doen als je professor je terugmailt met enkel “Dag” en je voornaam? Mag jij dat dan ook?

Professor Lieve De Wachter, hoofdverantwoordelijke van het Schrijfcentrum ILT: “Het stoort me vooral als iemand in een eerste mail verschillende registers begint te gebruiken.” Ze bedoelt daarmee dat mensen een formeel en een informeel taalgebruik door elkaar gooien. “Dan krijg je mailtjes binnen met als aanhef: ‘Hoi prof!’” Het lijkt dan alsof de student in kwestie zijn professor niet serieus neemt.

(N)etiquette

Er bestaan geen officiële regels voor het opstellen van een e-mail, evenmin als er officiële regels bestaan voor het lopen op straat of voor het openhouden van een deur. Toch houden we ons bijna allemaal netjes aan die etiquette-regels. Waarom lukt dat bij een e-mail niet?

“E-mail is een vager medium dan bijvoorbeeld een brief. Op de middelbare school leer je wel een brief te schrijven,

maar geen e-mail opstellen,” denkt De Wachter. Heel veel mensen gebruiken e-mail voor informele zaken, en vergeten zo dat je voor een formele mail op een andere manier moet schrijven.

Het probleem is dat er geen echte netiquette bestaat. “De etiquette is voor verschillende mensen anders, en ook binnen de universiteit is die anders.” Zo kun je naar je ene prof mailen met “Beste Professor”, maar stuurt een andere prof elke mail die niet begint met “Geachte Professor” ongelezen terug met het verzoek de mail opnieuw te formuleren.

Tips

In de door Reinildis van Ditzhuyzen herziene versie van “Hoe hoort het eigenlijk?”, hét etiquettehandboek bij uitstek, staan een aantal handvaten voor een goede e-mail: gebruik altijd iemands naam (en niet enkel zijn functie), gebruik geen afkortingen, maak geen

“E-mail is een vaag medium”

LIEVE DE WACHTER,
SCHRIJFCENTRUM ILT

spelfouten en gebruik de onderwerpregel om duidelijk te maken waar je mail over gaat.

Lieve De Wachter wil daar nog graag aan toevoegen dat iedereen moet blijven nadenken over met wie ze corresponderen. “Als je weet dat je je prof mailt, denk dan even na wat voor iemand dat is en over hoe je zelf graag door hem gezien wordt.”

Ze beklemtoont dat een e-mail vooral een functie moet hebben. “Verstrek alleen de informatie die echt van belang is, en wees volledig met die informatie.” Het is het beste om *to the point* te zijn. Je kan daarom van De Wachter je mailtje ook best met ‘ik’ beginnen.

CARTOONS Michiel Van Boxel

Student

roepservaring blijkt, blijft natuurlijk een conditio sine qua non.

Stroobants vertelt: "Buiten LinkedIn proberen we ons niet te laten beïnvloeden door sociale media en focussen we op de opgedane kennis en vaardigheden." Hij gaat zelfs geen Facebookprofielen na. "Facebook is een te persoonlijk netwerk. Een losbol in het weekend kan even goed een ernstige job uitvoeren. Voor LinkedIn ligt dat anders."

Tweeten met Obama

Hoewel Twitter minder gebruikers telt, beschouwt Opgenhaffen het open platform als een professioneler netwerk dan LinkedIn, omdat daar actieve gesprekken aan bod komen. Ook kan je interessante personen volgen zonder dat ze je verzoek hoeven goed te keuren. "Zo reageren Twitteraars op tweets van Barack Obama, of hij die zal lezen is een andere vraag."

"Het is het beste om to the point te zijn"

LIEVE DE WACHTER,
SCHRIJFCENTRUM ILT

Misschien een goede raad aan alle professoren die zich geschofferd voelen zodra iemand hen aanspreekt met "Hallo Wim": als u graag geachte genoemd wordt, noem de ander dan ook zo.

DE GEVAREN VAN FACEBOOK

"Mensen zeggen respect, als ze horen dat ik geen Facebook heb"

Facebook zit vol gevaren: je moeder die niet begrijpt dat ze niet hoeft te reageren op alles wat je doet, je vrienden die je taggen op een weinig flatterende foto en slapeloze nachten omdat een vage kennis je verwijderd als vriend.

MARGOT DE BOECK EN JOES MINIS

Facebook is erg handig in het dagelijks leven, zeker als student. Je spreekt gemakkelijk anderen aan, blijft op de hoogte van het leven van je vrienden en je hoeft de deur niet uit om een samenvatting van je studiegenoten te krijgen. Maar wat als Facebook niet meer alleen handig is, maar je er ook ongelukkig van wordt?

Philippe Verduyn, psycholoog aan de KU Leuven, onderzoekt de negatieve gevolgen van Facebookgebruik. Hij denkt dat Facebook niet louter positief is. "Het is goed om contacten te onderhouden met mensen die je graag ziet, maar de trend wordt dat intensief Facebookgebruik zeer negatieve gevolgen heeft."

Die gevolgen houden in dat mensen ongelukkig worden van Facebook, omdat ze zien dat hun *wall* vol staat met leuke dingen die hun vrienden ondernemen. Wie zelf niet zo veel leuks toont, krijgt al snel het idee buitengesloten te zijn of een saai leven te leiden.

Actief en passief

Verduyn onderscheidt twee soorten Facebookgebruik: actief en passief. "Bij actief gebruik ga je informatie produceren: zaken *posten*, chatten of commentaar geven. Bij passief gebruik consumeer je alleen maar: lezen van *newsfeeds* of profielen van anderen bekijken." Vooral die laatste vorm zou negatieve effecten met zich meedragen.

Vicky Franssen, psycholoog aan de Arteveldehogeschool, is het oneens met Verduyn. Zij wijst op de 1-9-90 regel: "1 procent post veel, 9 procent liket of reageert, 90 procent zijn *lurkers*. Die zien het, maar doen niet veel." Volgens haar zou die enorme groep van pas-

sieve gebruikers lang niet zo groot zijn als ze ongelukkig werden door Facebook.

Student Laura zit elke dag twee uur op Facebook en vindt dat zelf eerlijk gezegd wat veel. "Maar ik ben graag op de hoogte van wat mijn vrienden doen en van het nieuws." Ze vindt het vooral fijn om te zien waar haar vrienden mee bezig zijn en hun foto's te bekijken. Zelf post ze niet zo veel. Ze is dus een passieve gebruiker, maar merkt niet dat ze ongelukkig wordt van Facebook.

FOMO

Laura geeft wel aan dat ze bang is dat ze iets mist. Ze grijpt haar telefoon vrijwel altijd zodra ze hem voelt trillen. Die angst ergens niet op tijd achter te komen, staat bekend als het *Fear Of Missing Out*-syndroom (*FOMO*, red.).

Dat heeft volgens Verduyn vooral te maken met een verschuiving van ons sociale leven. "Als je sociale leven zich voor een stuk op sociale netwerksites bevindt, krijg je het gevoel dat je veel mist als je niet op Facebook bent." Wie te veel bezig is met Facebook, zou zelfs verslaafd kunnen zijn. Franssen wil graag relativeren hoeveel we bezig zijn met Facebook. "Continu praten op je werk of telefoneren neemt minstens evenveel tijd in beslag als Facebook, maar van die tijd hoor je niet snel dat het ten koste gaat van je werk."

Zij vindt net dat er veel voordelen zitten aan Facebook. Eén van die voordelen zou zijn dat het "onpersoonlijke contact" juist leidt tot meer complimentjes (in de vorm van *likes* of reacties) dan bij een offline gesprek. "Contacten offline kunnen even diep zijn, maar

"Ik hoef niet van iedereen hun problemen te horen"

LAURA,
FACEBOOKGEBRUIKER

"Facebook passief gebruiken maakt je ongelukkig"

PHILIPPE VERDUYN,
PSYCHOLOOG KU LEUVEN

in het echte leven krijg je niet zoveel *likes*."

Verwijdermachine

Vaak hoor je dat Facebook oppervlakkig is. Contacten offline kunnen weliswaar diep zijn, online zijn ze dat meestal niet. Die oppervlakkigheid zou zich tonen in de façade die Facebook is. Mensen zetten er alleen op wat ze zelf willen laten zien aan de wereld en die dingen zijn meestal leuk. Franssen ziet dat niet als een probleem: "Het is gewoon op een andere manier communiceren. Dat is niet bepaald oppervlakkiger."

Laura stoort zich niet aan de veronderstelde oppervlakkigheid. "Ik weet dat Facebook geen afspiegeling van de realiteit is en dat alles alleen maar leuk is." Wel verwijderd ze soms wel eens wat vrienden. Waarom? "Vooral omdat ze te veel irritante statussen of persoonlijke dingen posten. Ik hoef niet van iedereen hun problemen te horen."

Wie zelf echter verwijderd wordt, kan daar soms zwaar aan

maar ook bij wat vreemden over ons denken. In zekere zin is dat een indicatie dat de andere persoon het niet de moeite waard vindt om jou te volgen."

Leven zonder Facebook

Facebook: het neem tijd in beslag, je ergert je eraan of je wordt er ongelukkig van. Toch zit 72% van de Vlamingen op Facebook. Wie zonder is, doet niet meer mee. Er blijven wel mensen zonder Facebook. Eén van hen is geschiedenisstudent Maarten: "Ik hou me helemaal niet met Facebook bezig." Hij zegt wel het contact met vrienden die hij wat minder ziet te missen. Hij vervolgt: "Alle oninteressante rommel mis ik als kiespijn."

Wat hem wel treft, is dat veel mensen hem feliciteren wanneer hij zegt dat hij geen Facebook heeft. "Die denken direct dat het iets principieels is en zeggen dan: "respect". Maar eigenlijk interesseert het mij gewoon niet."

Hij zou pas een Facebookpro-

"In het echte leven krijg je niet zoveel complimentjes"

VICKY FRANSSEN,
PSYCHOLOOG ARTEVELDEHOGESCHOOL

tillen. De redenen waarom mensen hun vrienden verwijderen kunnen uiteenlopend zijn. Voor de verwijderde is het volgens Verduyn soms een klap in het gezicht: "Mensen zijn zeer sociale wezens en hechten belang aan wat een ander van ons denkt. Dat is vooral bij nauwe verwanten zo,

fiel aanmaken als daar noodzaak toe was. "Het zou handiger zijn, maar het kan ook zonder." Laura overweegt dan weer om haar Facebook op te doeken zodra ze gaat solliciteren "Er staan toch dingen op waarvan ik niet wil dat iedereen die weet," lacht ze.

Student

SPORTLABO BAKALA ACADEMY HOUDT ATLETEN SCHERP

Zweten voor de wetenschap

Op de universitaire campus in Heverlee bevindt zich de Bakala Academy, een onderzoeks- en testcentrum voor sporters. Het prestigieuze sportlabo werkt nauw samen met de KU Leuven en begeleidt nationale en internationale topatleten.

BRECHT CASTEL EN GILLES MICHIELS

De Bakala Academy ontleent zijn naam aan Zdenek Bakala, de steenrijke Tsjech die de grote mecenas is van wielerploeg Etixx-Quick Step. Samen met de KU Leuven stampte hij twee jaar geleden het onderzoekscentrum uit de grond. De KU Leuven staat hoofdzakelijk in voor de wetenschappelijke benadering.

Tot op het bot

Bakala's fascinatie voor de koers betekent niet dat het centrum enkel op wielrenners mikt. "Hier komen even goed triatleten, roeiers of schaatsers," zegt medewerker Jens. "Onder hen bevinden zich met de Uplace BMC-triatleten en Bart Swings heel wat profs, maar het grootste deel van onze klandizie bestaat uit recreanten. Wij bieden hen dezelfde diensten aan op een aangepast niveau."

Het gebouw is duidelijk uitgerust voor die brede waaier aan atleten. We lopen onder meer langs de DXA-scanner, die elk lichaamsdeel tot op het bot analyseert. Dat kun je letterlijk nemen, want naast bijvoorbeeld de vetmassa wordt hier ook de spierbotmassa onder de hoogtechnologische loep genomen.

De testruimte met roeimachines, loopbanden en een fiets is het vaakst bezet in de Academy. "De meeste renners nemen echter hun eigen fiets mee," zegt medewerker Jens. "Dat is beter voor de betrouwbaarheid van de test."

Op de hoogte zijn

Eén van die renners is Laurens De Plus, die vorige week de Kristallen Fiets voor beste belofte won. Hij rijdt volgend jaar voor het Etixx-Quick Stepteam van Bakala. In de Academy legt hij een inspanningstest af, waarbij hij zijn trapfrequentie aanhoudt onder steeds opgedreven wattages. Dat dat na een tijd lastig wordt, is te zien aan het zweet en de grimassen waarmee het klimtalent zich doorheen de test stamp. Intussen analyseren specialisten zijn pedaalslag en de kracht van zijn beide benen.

"Zo'n test is echt niet plezant"

LAURENS DE PLUS,
WIELRENNER

"Zo'n test is niet plezant, maar ik ben tevreden," zegt De Plus achteraf. "Ik trapte 420 watt, wat voor mijn gewicht erg goed is. Nu we op de hoogte zijn van mijn vormpeil, kunnen we bekijken wat bij te sturen valt." De Plus wil zich straks tonen in kleinere rittenkoersen. "Deze week ga ik alvast met de ploeg en iemand van de Academy op stage naar Spanje. Later plan ik zelf twee hoogtestages."

Een hoogtestage kan de Bakala Academy ook simuleren. Het sportlabo beschikt over hoogte-

"Hier kun je op hoogtestage mét behoud van je sociaal leven," vertelt Jens, medewerker Bakala Academy
FOTO Persfoto BakalaAcademy

kamers, die door middel van zuurstofregeling de omstandigheden in de bergen nabootsen.

"Die kamers zorgen voor het effect van een hoogtestage, zonder dat je daarvoor je sociaal leven moet verwaarlozen," stelt Jens.

"Atleten slapen, eten en ontspannen zoals thuis. Vorig jaar verbleef een Amerikaans atletiekteam hier tussen de meetings van de Diamond League. Mooi volk toch, zo dicht bij huis."

Matige opkomst praatcafé "Meer betogen, minder fuiven"

Traditiegetrouw organiseerde de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO) vorige week het jaarlijkse studentenpraatcafé. Dat geeft studenten de kans om een woordje te wisselen met Leuvense prominenten. Een beperkt aantal studenten heeft die kans gegrepen.

ROSALIE WAELEN

Dit jaar kiest LOKO voor het speeddateconcept. Het achterliggende idee blijft echter hetzelfde. Prominenten zitten aan verschillende tafels en studenten kunnen

overall aanschuiven om hen van vragen te voorzien. Onder meer rector Rik Torfs, burgemeester Louis Tobback en studenteninspector Rik De Langhe stellen

zich beschikbaar voor een speeddate.

"Ik verwacht veel kritische vragen," laat Torfs bij aanvang weten. "Het is in ieder geval fijn om te zien dat de studenten allen massaal hiernaartoe gekomen zijn," voegt hij daar spottend aan toe. Het aantal studenten dat komt opdagen, is namelijk klein. Bovendien zijn veel van de aanwezigen leden van presidia of van LOKO zelf.

Organisator Mariska Gellaerts, coördinator communicatie bij LOKO, is niet verrast door de beperkte opkomst. "Ik denk dat er bij een groot deel van de studenten nu eenmaal geen interesse voor is."

Minder feesten

Ook aan de tafel van burgemeester Tobback en schepen van studentenzaken Bieke Verlinden gaat het over een gebrek aan interesse onder studenten. Volgens Tobback houdt de huidige generatie zich steeds minder bezig met de publieke zaak. "In mijn twintig jaar heb ik slechts één betoging meegemaakt waar meer dan duizend

man op afkwam, dat was voor een nieuwe fuifzaal," vertelt hij.

"Door die passieve houding toont de jeugd zich niet veelbelovend voor weerbaarheid in de toekomst." Een beetje meer last van de studenten zou de burgemeester geen probleem vinden. "Meer betogen, minder fuiven," predikt Tobback.

"Ik heb interessante gesprekken gevoerd"

RIK TORFS, RECTOR

Aan tafel bij de politievertegenwoordigers weet hoofdinspecteur Hans Gooris de rollen om te keren. Hij grijpt zijn kans om de studenten eens te bevragen. "Wat zou jij doen met zatte studenten als je korpchef was?"

Geslaagde avond

De beperkte opkomst schrijft Tom Biesheuvel, coördinator sociaal bij LOKO, niet alleen toe aan een gebrek aan interesse bij de studenten. Biesheuvel denkt

dat er misschien te weinig studenten op de hoogte waren van het evenement.

"LOKO heeft beperkte middelen om de achterban te bereiken. Dat kan een reden zijn voor de geringe opkomst," oppert Biesheuvel. "Ik denk dat wat meer marketing het studentenpraatcafé ten goede zou komen," voegt Joris Gevaert, voorzitter van de Studentenraad KU Leuven, er aan toe.

Onder de aanwezigen is er één buitenlandse student. Yin Yan hoorde via LOKO van het studentenpraatcafé en zat al een tijd met twee brandende vragen die ze nu eindelijk kon stellen. "Ik heb op allebei een nuttig antwoord gekregen. Ik heb geen spijt dat ik gekomen ben," klinkt het.

Yin Yan lijkt niet de enige die aan het eind van de avond tevreden naar huis kan gaan. Alle aanwezigen zijn zeer enthousiast over de speeddate, zowel studenten als prominenten. "Ik ben blij dat ik er bij was, ik heb zeker interessante gesprekken gevoerd vanavond," laat Torfs weten.

Bekijk het filmpje van Veto TV via Youtube

JIMMY ROBERT IN M

Zo krachtig sensitief kan een lijn zijn

In Museum M loopt momenteel de delicate expositie “A clean line that starts from the shoulder” van performancekunstenaar Jimmy Robert. Binnen de museummuren vertoef je heel even in een warm minimalisme.

CHARLOTTE VANDIJK

Jimmy Roberts eerste solotentoonstelling onderzoekt de lezing van lijnen en bewegingen. De beeldende kunstenaar vertrekt daarbij vanuit bestaande kunstwerken waaraan hij een eigen betekenislaag toevoegt. Het lichaam, beweging en identiteit staan daarbij centraal.

Robert laat in het sobere de volheid zien

A clean line that starts from the shoulder begint met een video waarin de artiest geometrische vormen vergelijkt met de contouren van zijn lichaam. Hij legt verbanden tussen zijn lichaamsbewegingen, die samen een choreografie van lijnen vormen. Robert gaat hiermee terug naar de basis. Hij begint zijn onderzoek met de analyse van een simpele lijn, die uitgroeit tot de complexe compositie van een levend lichaam.

Fragiele lichamen

Robert weet vanuit zijn performance-ervaring 2D-werken om te zetten naar 3D-installaties. Tijdens de verkenning van de ruimte wandelt de bezoeker tussen de verschillende afbeeldingen en objecten. Die sterke verbondenheid tussen de ruimtelijke elementen laat de werken het best tot hun recht komen. Roberts legt in de tentoonstelling de nadruk op het fragiele menselijke lichaam. Ieder element, iedere lijn is afhankelijk van de andere om het geheel te doen kloppen. Robert gebruikt bovendien puur en weinig materiaal zoals papier en zijde.

Dat maakt de afbeeldingen kwetsbaar, maar ook zeer krachtig. Met enkele simpele lijnen en een helder kleurgebruik krijgen de figuren meteen vorm én emotie. De composities stralen een krachtige sensitiviteit uit.

Pure eenheid

Verder lijkt het wel alsof Robert afstand wil nemen van alle gender-en diversiteitsissues. De video-installatie van de kunstenaar Lili Dujourie toont bijvoorbeeld een loom bewegend androgyn lichaam. Anderzijds is er in een collage flarden van dansers met een blanke en een zwarte huid te zien. Door het versnipperde beeld ligt de focus op de verenigde lichaamsdelen, ondersteund door een portret van moeder en kind van kunstenaar Idel Lanchelevici. Eenheid en puurheid zijn sleutelwoorden.

Robert becommentarieert met zijn werk misschien ook wel onze hypersamenleving die happig is op snelle informatie. In de video-installaties is traagheid heerser. Dat maakt de bezoeker alert voor de vele details en de inhoudelijke gelaagdheid van de gestileerde werken.

De objecten vormen een grote compositie

Als kunst bestaat om de wereld een beetje dragelijker te maken, dan doet Robert dat door het aanbieden van een mogelijkheid. De mogelijkheid om in het sobere de volheid te zien.

FOTO Anneluus Vermeersch

Hoop bij Het nieuwstedelijk Woorden, maar ook daden

“Theater is nog nooit zo belangrijk geweest,” schreef deze krant over Angst, de voorganger van Hoop. Deze keer wil Het nieuwstedelijk meer dan theater brengen. Nu willen ze veranderen.

SAM RIJNDERS

“Zitten er een jurist, een accountant en een ingenieur in de zaal?” Genadeloos gaat het zaallicht aan. “We kleven stickers op jullie. Spreek elkaar na de voorstelling aan. Jullie drieën volstaan om een windmolencoöperatie op te richten.”

Welkom bij Hoop. Voorgangers *Hebzucht* en *Angst* toonden hoe banken en landen wankelen, nu crisis het nieuwe normaal is. Het derde deel van auteur en regisseur Stijn Devillé’s drieluik geeft een antwoord.

Dat klinkt lezers van Rutger Bregmans schrijfsels voor *De Correspondent* en kijkers van de

onvolprezen VPRO-reeks *Tegenlicht*, bekend in de oren.

Vormelijk is “Hoop” barokker dan zijn voorgangers

“Wist je dat een gemiddelde boormachine in zijn hele leven maar dertien minuten gebruikt wordt?” Delen is het nieuwe bezitten. In een ton kapotte telefoons zit meer goud dan in een ton gouderts. Afval is de nieuwe grondstof. En vooral: verande-

ring komt van onderuit. *Yes we can*, denkt de Obama-generatie.

Pamflet of personage?

Het is theater met een boodschap. Niets mis mee, *au contraire*. Maar soms overstemt de boodschap het theater.

Dan vragen acteurs letterlijk of er een scène is overgeslagen, wanneer de plot plotsklaps naar het einde - de boodschap, weet u wel - snelt. Dan worden personages pamfletten, meer concept dan mens.

Als een jong meisje opkomt, zich als “Het Kind” aankondigt en hoogdravende zinnen debiteert, dreigen onze ogen te draaien. De pap in onze mond mag heus wat meer brokken hebben.

Gelukkig heeft Devillé de rest van de cast wel meer vlees gegeven. Sara Vertongen ontroert als liberaal minister Gwendolyn Lallemand door haar lijden. Of

neem Maarten Ketels. Zijn ascetisch-autistische Egon Stark is een nauwelijks verholen *avatar* van Elon Musk, en rijdt op een geëvolueerde segway rond. Toch zien we een mens. Iets waar zijn samenspel met een bijzonder sterke, energieke Michaël Pas (astrofysicus Carl Jacobs) zeker een rol in speelt.

Opwarmend avondland

Ook vormelijk is *Hoop* barokker dan zijn voorgangers. De dreigende klanken van *Hebzucht* en *Angst* maken plaats voor vrolijkere deuntjes. Al blijven de muzikanten van Het nieuwstedelijk, né Braakland/ZheBilding onconventionele instrumenten als een wasrek bespelen. Sowieso blijft het gezelschap sterk in soundtracks. De gouden hitte van licht en decor passen dan weer bij een decadent en opwarmend avondland.

Hoop neemt veel hooi op de vork. Toegegeven, soms ten koste van plot

en personages. Is dit *preaching* voor een *choir* van witte en linksige theaterbezoekers uit de middenklasse? Misschien. En niet iedereen zal goedbedoelde zinnen als “De groten lijken alleen maar groots omdat wij knielen, sta op!” en “We leven niet in een tijdperk van verandering, maar in een verandering van tijdperk” smaken.

De pap in onze mond mag heus wat meer brokken hebben

Maar Devillé en de zijnen ontwijken toch maar mooi de valse val waar menig progressief in trapt. “Allemaal goed en wel, maar wat is je alternatief?” *Hoop* is meer dan theater. Woorden, maar ook daden.

Cultuur

CAFÉ EXPOSÉ

Kunst, cultuur en Existenzbier

Woensdagavond fietsten heel wat cultuurliefhebbers richting de Vaartkom voor het laatste Existenz-evenement van dit semester. Existenz, de culturele organisatie van de vierdejaarsstudenten burgerlijk ingenieur-architect, pakte uit met een zeer sterke locatie voor hun Café Exposé.

LOUISE GOEGEBEUR

Het is een avond waarop je je niet afvraagt of je ergens anders wilt zijn. Ook zonder hipsterbril en neus voor cultuur ben je welkom op een Existenzcafé. Met typische elementen zoals wijnkisten, planten en sfeerverlichting zorgen de vierdejaarsstudenten voor een leuk ingerichte locatie, die vertrouwd maar ook exclusief aanvoelt.

Geen leegstaand pand, maar het huis van kunstorganisatie Cas-co, een industrieel gebouw in de Vaartstraat, maakt plaats voor het café. "Cas-co is een nieuwe organisatie die sinds april in werking is getreden," vertelt Martha Vandermaesen, verantwoordelijk voor de locatie. "Het stelt ateliers, werkplaatsen en projectruimtes ter beschikking aan kunstenaars en theatermakers die een professionele carrière ambiëren."

Oog voor detail

De toegangstickets zien er dan wel mooi uit, enkele trouwe bezoekers zijn teleurgesteld dat ze inkom moeten betalen. Witold Vandebroek, verantwoordelijke promo, licht toe: "Door de beperkte capaciteit van het gebouw hebben we geopteerd voor een inkomprijs van twee euro. Zo kunnen we controleren hoeveel mensen er binnen zijn." Iedereen die voor acht uur zijn pols laat bestempelen, krijgt een gratis Existenzbon-

FOTO Marie Vanhosebrouck

"Zo is het inkomgeld snel terugverdiend," meent hij.

Je komt naar een Existenzcafé voor de drankjes in confituurpotten, de mooie bonnen, rechtstreeks uit het Fablab, en de ori-

Normale stoelen, daar doen architecten niet aan mee

ginele zitjes. Traditiegetrouw zorgt Existenz voor consumpties die de moeite waard zijn. Op het menu staan onder andere verse loem-

pia's en kokospoftertjes. Helaas zijn rond nemen uur de populaire cocktails op. Gelukkig is er Existenzbier in overvloed.

Normale stoelen, daar doen architecten niet aan mee. Zo was het café voorzien van originele zitgelegenheden zoals bouwstenen bedekt met kussens. "Want een stoel is te mainstream," aldus een Snapchatbericht.

Cultureel verantwoord

Café Exposé stelt projecten voor van kunstenaars van wie het werk zich op de grens bevindt tussen kunst en architectuur. De verschillende ruimtes bieden voor ieder wat wils. In de grote hal en in de zogenaamde *basement* worden een aantal kunstwerken geëxposeerd. In een zijruimte kan je op geurige tapijten tot

rust komen tijdens een video-installatie. De traphal ligt dan weer vol met de gloednieuwe *unité*, het architectuurtijdschrift uitgegeven door Existenz zelf.

In een zaal op de eerste verdieping kunnen geïnteresseerden ook een lezing meepikken. Verschillende architecten en ontwerpers leggen uit waar ze mee bezig zijn. De lezingenreeks wordt echter onderbroken door een muzikale performance die helaas weinig mensen kan boeien.

Na afloop van de lezingen is enkel de theaterzaal nog goed gevuld. Het praatcafé is geëvolueerd tot danscafé. Zoals gepland eindigt het café rond één uur 's nachts: een beschaafd uur. Je moet de zon niet zien opkomen om een leuke avond te hebben.

Nieuw Leuvens stadsgezelschap Cie Tartaren

De Stad Leuven kroonde een derde gelukkige tot stadsgezelschap. Naast Het nieuwstedelijk en fABULEUS krijgt nu ook de sociaal-artistische Compagnie Tartaren een oorkonde. "Compagnie Tartaren is zuurstof voor de stad," valt daarop te lezen.

EVELYNE VAN HECKE

In vergelijking met de andere twee stadsgezelschappen, heeft Compagnie Tartaren een wel erg eigen insteek: het theatergezelschap maakt voorstellingen voor en door maatschappelijk kwetsbare groepen. "De Tartaren zijn gelukkig," vertelt artistiek coördinator Wim Oris, "want dit is een erkenning van jarenlang hard werken."

Dankzij de erkenning krijgen niet alleen de maatschappelijk kwetsbare spelers zelf, maar ook de Leuvense sociaal-artistische werking een stevige *egoboost*.

"Hiermee bevestigt het stadsbestuur het belang van sociaal-artistisch werk, waarbij het sociale en het artistieke evenwaardig zijn," licht Denise Vandevooort (sp.a), schepen van cultuur, toe.

"De Tartaren vervullen die rol met glans," vervolgt ze. "Ze combineren de buurtgerichte, lokaal verankerde werking met hoog artistiek niveau dat zijn plaats heeft binnen het Vlaamse kunstenveld."

Dat zo'n erkenning een welkom statement is voor sociaal-artistisch werk, bevestigt ook

Oris: "Het is zoals een zekeringkast. De noodschakelaar werd opgezet door de Vlaamse overheid, maar nog niet alle schakelaartjes waren opgezet. Leuven schakelt er nu één in voor ons."

Die erkenning is niet enkel om aan de muur te hangen

Oris doelt daarmee op een transitie in de kunsten: "In 2006 werd sociaal-artistisch werk mee opgenomen in het kunstendecreet. De transitie heeft tijd nodig om zich volwaardig te onttollen, maar dat wordt moeilijk als het niet gelijkwaardig behandeld wordt. Onze output

verschilt van bijvoorbeeld Abattoir Fermé (*een gerenommeerd theatergezelschap, red.*), maar is artistiek volwaardig."

Prijkaartje

De erkenning als stadsgezelschap is niet enkel iets om aan de muur te hangen, maar heeft ook praktische gevolgen. De stad levert voor zijn stadsgezelschappen namelijk inspanningen op financieel, logistiek en communicatief vlak.

"Zo stelt de stad niet alleen zalen ter beschikking, maar voorziet ook een prominente plaats in het programma en de communicatie van het cultuurcentrum 30CC," belooft Vandevooort.

Dat is uiteraard een goede zaak voor de Tartaren. "Nu zullen we minder moeite moeten

doen om 30CC te overtuigen ons te ondersteunen," vertelt Oris.

De stad trekt in totaal jaarlijks 140.000 euro uit om haar drie stadsgezelschappen te steunen. Een stevige duw in de rug, vindt ook Vandevooort: "Zowel fABULEUS als Braakland/ZheBilding (*nu Het nieuwstedelijk, red.*) boekten hun grootste successen na hun eerste erkenning als stadsgezelschap."

Voor dat alles willen Oris en zijn Tartaren iets terugdoen: "Het is ons engagement om nu nog straffer werk te maken vanuit de mensen."

Donderdag 10 december start in OPEK Liaison Publiek, het festival waarbij de Leuvense sociaal-artistische organisaties Cie Tartaren en De FactorY de handen in elkaar slaan

INTERVIEW CHARLOTTE VANDERMEERSCH

“In het begin kreeg ik gewoon grietjesrollen”

Actrice Charlotte Vandermeersch is sinds 2012 verbonden aan theatergezelschap Lazarus. Op dit moment speelt ze in “Woody”, een tragikomedie geïnspireerd op het werk van Woody Allen.

BRECHT CASTEL EN HEIDI VAN ROMPUY

“Ik heb eigenlijk zelf aan mijn mede-acteurs Joris Van Den Brande en Jan Sobrie gevraagd of ik mocht meedoen,” vertelt Charlotte Vandermeersch lachend. “Ze wilden schrijven op basis van Woody Allen en dat leek me interessant. Bovendien wilde ik graag schrijven voor theater. Ik wist niet of ik dat kon, maar voelde me veilig om dat bij die jongens te proberen.»

Welke rol speelt Woody Allen precies in de voorstelling?

Charlotte Vandermeersch: «Onze grootste inspiratiebron is zijn onbehouden om met realiteit om te gaan. *I hate reality*. Woody Allen leeft meer in zijn verhalen dan in het echte leven. Vanaf het moment dat die verhalen zullen wegvallen, gaat hij *rap* dood zijn, denk ik.»

«Daarnaast hebben we enkele elementen uit zijn films gehaald. Zoals de schrijver uit *Deconstructing Harry*, die zijn eigen leven gebruikt om over te schrijven. We willen zo een ode brengen aan de verbeelding en hoe die maakt dat je soms beter om kan met het echte leven.»

van Felix' nieuwste film *Belgica* op een lelijk appartement in Gent. We lieten de rekeningen opstapelen en verwaarloosden alles.»

“Felix en ik zijn allebei escapisten”

Je werkte mee aan het scenario van “Belgica”. Is dat anders dan schrijven voor theater?

Vandermeersch: «Toneelteksten zijn nog moeilijker dan film. Bij het schrijven van een scenario, is de realiteit je referentie. In theater is alles veel vrijer. Theater is naar mijn gevoel het mooist wanneer het een uitvergroting is en iets fantasievol heeft. Je komt niet naar het theater voor filmisch realisme.»

Is een toneeltekst volledig af voor de voorstellingen?

Vandermeersch: «Bij *Woody* was dat de hel. We hebben twee maanden geschreven om dan tot

het besef te komen dat we al die dingen niet los konden combineren in een *sketchshow*, en tegelijk ook geen verhaal hadden. Dan denk je: *shit*, wat nu. Na een zomerstop hebben we beslist om er een verhaal van te maken en zeven weken later was het première. Heftig.»

Grietjesrollen

Je doet veel televisiewerk. Is er een productie waar je echt trots op bent?

Vandermeersch: «Het is eigenlijk altijd maar interessanter geworden. Ik kwam uit school als blonde griet en kreeg in het begin gewoon *grietjesrollen*. Na een tijdje wilde ik meer diepgang. Ik wilde hele heftige of hele onnozele dingen spelen. En toen kwamen *Wat Als?* en *Deadline 14/10*.»

«Het ding is, eenmaal je een rol hebt gespeeld die redelijk heftig en dragend is, wil je daar niet meer onder zitten. Ik wil gerust kleine dingen doen, maar die mogen creatief gezien niet minder interessant zijn.»

Even terugkomen op die grietjesrollen. Wordt er teveel getypecast?

Vandermeersch: «In Vlaanderen gebeurt dat meer dan in Hollywood. Daar werkt het met sterren. Die moet je strikken om überhaupt een film te kunnen maken. Je vist iemand uit de *poule* en vormt die om tot dat karakter. Als de ster te oud is, dan plakken ze daar wel een neus op.»

«Bij ons is dat niet zo. Hier zoeken ze iemand die in het profiel past. Bijvoorbeeld iemand met lang blond haar (*grijpt haar vast*), terwijl ik daar eigenlijk ook gemakkelijk iets mee kan doen.»

Frustreert jou dat?

Vandermeersch: «Op zich heeft dat ook voordelen. Als je minder bekend bent, krijg je sneller kansen. Kijk naar *Bevergem*, dat zit niet vol met bekende gezichten en toch werkt het. Het moet ook kwalitatief in verhouding zijn. Ik heb zeker niet te klagen.»

Theater zuigt meer

Geeft televisiewerk evenveel voldoening als theater?

Vandermeersch: «Alleen als het echt intens is, zoals bij *Deadline 14/10*. Een theaterstuk zuigt meer. Dan is die intensiteit er elke avond opnieuw. Al is dat natuurlijk soms onverbiddelijk. Ook als je geen zin hebt, moet je er staan.»

«Ik wil eigenlijk vooral beter worden en denk dat dat via theater ook echt gebeurt. Vaak ontdek je dingen op toneel, die dan jaren later opbrengen. Al komt die kans om dat te laten zien dan niet altijd. Soms denk je, ik ben er klaar voor, maar komt er niets op je pad. Of omgekeerd, dat twee mooie jobs overlappen.»

Wat heb je zoal moeten weigeren?

Vandermeersch: «Ik ga binnenkort iets raars doen. Met Lazarus spelen we vanaf april een bewerking van *De broers Karamazov*, maar ik ga ook

meedoen in *De premier* van Erik Van Looy. Eerst kon ik de twee kunnen combineren, maar nu is de film verschoven.»

“Ik ben altijd al gulzig geweest”

«Ik zat er zwaar mee in de knoop. Het is een beetje kiezen tussen je ambitie en je vrienden, maar tegelijk loopt dat door elkaar. Ook met de film heb ik iets op persoonlijk vlak en het is ook mijn ambitie om iets uit te bouwen met een groep.»

Hoe heb je uiteindelijk gekozen?

Vandermeersch: «Niet (*lacht*). Ik ga mijn rol bij Lazarus delen met Alice Reijs. Ik schrijf mee aan de voorstelling, maar zij gaat het grootste deel van de repetities op zich nemen. Dat moet ik uit handen geven. Tijdens de voorstellingen wisselen we af.»

«Ik ga me dus kapotwerken, maar daar heb ik voor gekozen. Dikwijls zegt mijn gezond verstand: je moet kiezen. Maar dat kon ik niet, ik ben altijd al gulzig geweest (*lacht*).»

“Woody” is een co-productie van Lazarus en Theater Antigone. De voorstelling speelt op dinsdag 8 december in Leuven.

“Op toneel ga je door een dieper dal dan in het echt”

Is het als acteur verleidelijk weg te vluchten in een andere wereld?

Vandermeersch: «Dat is helemaal wat je doet, maar *da's de max* (*lacht*). Als het een triestigere wereld is dan je eigen wereld, dan is dat bijna therapeutisch. Er zit altijd iets in wat je zelf hebt meegemaakt. Al ga je zo soms wel door een dieper dal dan in het echt. Soms is het echter helemaal *loos* gaan. Puur escapisme, je moet aan niets denken.»

Je werkt regelmatig samen met je vriend, regisseur Felix Van Groeningen. Kan je dan wel wegvluchten?

Vandermeersch: «Felix en ik zijn allebei escapisten, die verdwijnen in ons werk. Daarom is het net leuk om ergens samen deel van uit te maken. Je zit dan allebei in die trip. Zo bivaakkeerden we tijdens de opnames

Kerstmenu

€ 6

- ❖ Maandag 7/12: Alma 1
- ❖ Dinsdag 8/12: Gasthuisberg
- ❖ Woensdag 9/12: Alma 2
- ❖ Donderdag 10/12: Alma 3
- ❖ Maandag 14/12: Pauscollege

Kreeftensoep, kalkoentournedos (met peer, veenbes, witloof en wappertjes), gebakje en een glaasje wijn of frisdrank

Menu van maandag 7 tot vrijdag 11 december

Maandag	Dinsdag	Woensdag	Donderdag	Vrijdag
Spaghetti bolognaise (A1, , A2) €3,20/€4,30 Hazelnootburger met slaatje (A1) (V) €5,50 Kerstmenu met kreeftensoep ,kalkoentournedos ,gebakje en wijn (A1) €6,00 Kalkoenburger met bloemkool in roomsaus (A3, GHB) €3,20 Koninginnenhapje (A3) €4,30 Beenham met Corsendoncksaus en verse savooi (A2, , A3, GHB) €4,30 Hazelnootburger met slaatje (A2, , A2, GHB) (V) €5,50 Rundsbrochette met archiducsaus, witloof en rösti's (A2, GHB) €6,00	Spek met rode kool en peterselieaardappelen (A1, A2, A3) € 3,20 Koninginnenhapje (A1, A2, A3) €4,30 Spaghetti bolognaise (A3, GHB) €3,20/€4,30 Macaroni met mornaysaus en mix van tomaten en paprika (A1, A2, A3, GHB) (V) €5,5 Gepaneerde pladijs met normandische saus en spinazie (A1, A2, A3) €6,00 Kerstmenu met kreeftensoep ,kalkoentournedos ,gebakje en wijn (GHB) €6,00	Kippenbout met ratatouille en rijst (A1, A3, GHB) €3,20 Groentenrisotto met quornbereiding (A1, A3, GHB) (V) €4,30 Garnalkroketten met slaatje en dressing (A1, GHB) €5,50 Steak met Blackwell saus en bonen (A1) €6,00 Spaghetti bolognaise (A2, A3) €3,20/€4,30 Groentenrisotto met quornbereiding (A2) (V) €4,30 Kerstmenu met kreeftensoep ,kalkoentournedos ,gebakje en wijn (A2) €6,00 Koninginnenhapje (A3) €4,30 Steak met bearnaise en boontjes (A3, GHB) €6,00	Spaghetti bolognaise (A1, A2, A3, GHB) €3,20/€4,30 Big Alma veggie hamburger met slaatje (A1, A2, GHB) (V) €4,30 Kipfilet met saus en broccoli (A1, A2, GHB) €5,50 Lamsepigram met Marokkaanse groenten en couscous (A1, A2, GHB) €6,00 Kerstmenu met kreeftensoep ,kalkoentournedos ,gebakje en wijn (A3) €6,00 Vegetarische Spaghetti Bolognaise (A3) (V) €3,20/€4,30	Vleesbrood met vichywortelen en peterselieaardappelen (A1, A2, A3, GHB) €3,20 Koninginnenhapje (A1, A2, A3, GHB) €4,30 Wienerschnitzel met ossobuccosaus en raapblokjes (A1, A2, A3) €5,50, GHB Quiche met prei en vergeten groenten (A1, A2, A3, GHB) (V) €6,00

A1= Alma 1
A2= Alma 2

A3= Alma 3

GHB= Gasthuisberg
V= Vegetarische schotel

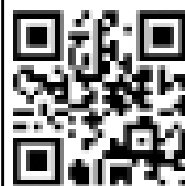
€ 3,5

Ciabatta met kalkoengebraad, tomaat, rucola, komkommer en een sausje van veenbessen

One man's trash is
another man's treasure!

Inzameling en verkoop van tweedehands
goederen met een enorm en steeds
wisselend aanbod!

de kringwinkel

SPIT

Tijzenmolenstraat 10-12 ~ 3001 Heverlee

www.spit.be

AL 15 JAAR DE GOEDKOOPSTE
FUIFZAAL VAN LEUVEN

ALBATROS

F U I F Z A A L

BOEK NU AL VOOR
VOLGEND ACADEMIEJAAR!

355 PER AVOND, 250 EURO TIJDENS HET WEEKEND OF
VOOR KRINGEN DIE AANGESLOTEN ZIJN BIJ LOKO,
OF 180 EURO VOOR EEN CANTUS

Bij elke vierde huif van een vereniging binnen het zelfde academiejaar is de
huur van de zaal gratis. Dat geldt ook als je het vatenrecord breekt!

CENTJE BIJVERDIENEN?
WIJ ZOEKEN STEEDS
AVONDVERANTWOORDELIJEN.

RESERVATIES EN INLICHTINGEN: 016/22.31.09 OF ALBATROS@LOKO.BE

WWW.LOKO.BE/ALBATROS

KULEUGEN

Satirische rubriek

Schauvliege arriveert op de valreep in Parijs met klimaatplan

LEUVEN HARD OP WEG GROENSTE STAD VAN EUROPA TE WORDEN

FEMEN dient klacht in tegen Alma

De Belgische afdeling van de feministische protestgroep FEMEN heeft klacht ingediend tegen Alma. Alma voert sinds het begin van het academiejaar campagne met de nieuwe mascotte Vorkman. Dat heeft FEMEN tegen de (blote) borst gestoten. "Alweer een mannelijk figuur dat in het middelpunt van de aandacht wordt gezet! De associatie die zo geschept wordt tussen mannen en Alma versterkt het conservatieve cliché dat vrouwelijke studenten wél zelf kunnen koken. Wij weigeren mee te gaan in die dubbele standaard! Wij eisen dat Vorkman tegen januari een vrouwelijke tegenhanger, namelijk Lepelvrouw, krijgt. Zoniet zullen we verdere acties ondernemen," klinkt het bij de voorzitter. Ze kondigen bovendien aan dat Alma naast de rechtszaak ook mag rekenen op de kenmerkende topless protestacties in de verschillende filialen.

& of, de vertegenwoordiger van de LGBT-community in Leuven, beaamt de genderdiscriminatie van Alma. "Ook wij vinden de campagne rond Vorkman beledigend. Nooit mag er eens een transgender in de spotlight staan. Wij willen dat er in de Alma-

campagne ook plaats wordt gemaakt voor Transmes. Wij hebben Alma reeds gecontacteerd voor een gesprek daarover, maar ze hebben bestek gegeven."

Ook één dient klacht in

Het Televisiehuis, het productiehuis van de openbare omroep, dient klacht in tegen de Vorkmancampagne van Alma. Dit is al de tweede klacht tegen Alma in verband met de campagne. Het Televisiehuis vindt dat 'de schoen van Vorkman' - de ludieke actie waarbij men aan de hand van een foto Vorkmans schoen moet vinden om een bioscoopticket te bemachtigen - verdacht veel lijkt op 'de stoel' uit 1000 Zonnen.

"Het heeft ons heel wat energie gekost om het idee achter 'de stoel' te bedenken. Dat Alma daar nu mee gaat lopen, zonder enige auteursrechten te betalen, dat kan niet! De campagne alludeert ook duidelijk op 'de stoel' door de gelijkenis met het woord 'de schoen'. Wij dulden niet dat Alma zo parasiteert op onze bekendheid." Het Televisiehuis hoopt op een schadevergoeding van 500 kilo frietjes. "Voor minder gaan we niet," klinkt het bij het productiehuis. (avde)

SINTERKLAAS EN ZWARTE BEAT

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 42 - Nummer 11
Maandag 7 december 2015

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Roderik "Alle Marsen opeten" De Turck

Redactiesecretaris & VU.:
Margot "No comment. Ik heb mijn ouders net verteld hoe de colofonvraag werkt" De Boeck
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:
Kalina "Gezond verstand" De Blauwe, Paul-Emmanuel "Twee keer nadenken" Demeyere, Quinten "Alleen maar maagden scoren" Evens, Simon "Monogamie FTW" Grymonprez, Karel "Niet aan denken" Peeters, Jasper "De Friend zone annexeren" Van Loy, Heidi "Het doen met de Groentetas" Van Rompuy

Schrijvers: Sam "De ruileconomie eindelijk introduceren" Rijnders, Nora "Douchen na de seks" Sleiderink, Roaslie "Raad vragen bij Tobback en Torfs" Waelen, Gilles "Vooraf zeggen dat je er al één hebt" Michiels, Brecht Castel, Joes "YOLO" Minis, Eline "LinkedIn aannemen" Hoogmartens, Charlotte "Verdwalen in het M Museum" Vandijck, Evelyne "Don't be silly, put a condom on your willy" Van Hecke, Louise "Voorlichtingslessen volgen bij Mark Peeters" Goegebeur, Astrid "Een klacht indienen bij Femen" Van den Eede

Fotografen: Anneluus "Samen met Louise naar Mark trekken" Vermeersch, Anneleen "Trouwen met God" van Kuyck, Caroline "Voor altijd alleen blijven en op een regenboog gaan wonen" van Rhee, Laurens "Altijd alles geven" De Plus, Bart Heleven, Marie "Fluitend door het leven gaan" Vanhonsbrouck, Gigi "Twixverpakking" To

Tekenaars: Quin "Coitus Interruptus" Vermeersch, Karolien "FT-GHS (=Een afkorting van een gekke seksuele handeling)" Favoreel, Pjotr "Loyaliteit" Hubin, Guillaume "Geen s = geen a" Deprez, Michiel "Eerst praten, dan doen" Van Boxel, Jeroen "Computerwetenschappen studeren" Baert, Joes Minis

Dtp: Roderik De Turck, Margot De Boeck, Tim "Onder de douche" van Eijzeren

Eindredactie: Simon Grymonprez, Heidi Van Rompuy, Roderik De Turck, Jasper Van Loy, Paul-Emmanuel Demeyere, Margot De Boeck, Quinten Evens

IT: Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:
Alfaset cvba - alfaset@loko.be
016 22 44 38
Drukkerij:
Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)
Oplage: 9.000 exemplaren ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Wil jij elke week een Veto in de bus? Mail dan je naam en adres naar margot@veto.be en schrijf 11 euro over op BE80 0010 9597 1977.

Meedoen?
Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, hoe vermijd jij een soa?) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Adil El Arbi

“Wat wij willen is geen film vol Belgen hé, da’s fakking bullshit”

Zijn film "Black" heeft net de grens van 100.000 kijkers gehaald wanneer Adil El Arbi naar Leuven afzakt voor het Internationaal Kortfilmfestival. De regisseur is slechts 27 jaar maar staat op het punt een film te draaien in het mythische Los Angeles. "Die Hollywoodfeestjes zijn dé shit."

QUINTEN EVENS

We horen van alle kanten dat het zo goed als onmogelijk is om een interview vast te leggen met Adil. Op zijn programma staat een inleiding op een kortfilmreeks en een Master's Talk op het Internationaal Kortfilmfestival ("fuck Sint-Lukas!"). Diezelfde ochtend heeft hij nog geskypet met Margot Robbie van *The Wolf of Wall Street*. Toch krijgen we hem met een gezonde portie geluk te pakken vooraleer iedereen hem aanklampt voor een foto. "Subiet, ik beloof het, ik ga niet weggaan!"

Adil El Arbi: «Het Kortfilmfestival, dat was een beetje het begin voor ons. Hier hebben we met *Broeders* de publieksprijs gekregen en ook een wildcard gewonnen. Die wildcard was een beetje een *kingmaker*: als je direct carrière wilt maken, dan is een wildcard wel handig.»

Je bent jurylid op dit kortfilmfestival. Wat maakt voor jou een film echt goed?

Adil: «Als dat echt een film is die een effect heeft gehad op mij en waarvan ik denk: oké - ik wil die nog eens zien. Wanneer ik naar een film kijk, denk ik er niet te veel bij na als filmmaker. Meestal ga ik pas nadenken als mij iets stoort. Ik ben graag in de film, welk genre het ook is.»

Leuven is niet blank

Je films spelen zich bijna allemaal af in Brussel. Je vertelde ooit dat Brussel voor jou de enige echte multiculturele stad in België is.

Adil: «Nee, da's eigenlijk niet waar, maar het is wel zo dat Brussel de enige stad is die zo episch is als New York bijvoorbeeld. Je plaatst je camera eender waar en direct ziet dat er heel groots uit, ook al heb je geen budget.»

“Als je kijkt naar Brussel op TV, denk je dat Brussel blank is”

Die andere steden: zijn die dan niet multicultureel genoeg?

Adil: «Jawel, die zijn allemaal wel multicultureel, maar er is een algemeen probleem met de Belgische cinema: als je kijkt naar Brussel, Antwerpen of

Gent op televisie zou je denken dat België gewoon blank is.»

«Wat niet waar is! Zelfs Leuven is niet blank, maar op televisie is dat wel zo. Dat is *bullshit*. Als wij films maken, willen we dat dat een weerspiegeling is van de diversiteit van de steden waarin we draaien.»

«Als we de Vlaamse populaire films vergelijken met bijvoorbeeld *Black* (de recentste langspeelfilm van Adil El Arbi, red.): dat zijn allemaal acteurs die je nog nooit hebt gezien. Da's multicultureel. Wat wij willen, da's geen film vol Belgen hé. Da's *fakking bullshit*. Mensen hier slagen erin om een film te draaien met altijd dezelfde BV-koppen: één daarvan is soms een mulatje. Eén mulatje hé! Dat is jaren '90, die *shit*. Je kan perfect een gevarieerde cast hebben, zoals ze dat doen in Nederland trouwens.»

“Ik denk dat je altijd moet vechten voor je film”

Voel je dat mensen dat idee beginnen volgen of ben je de enige die er zo over denkt?

Adil: «Ik hoop het. De film heeft vandaag 100.000 kijkers gehaald, wat wilt zeggen dat we geslaagd zijn om zonder één enkele BV, in het Frans en met een crew van alloctonen een film te draaien dat een commercieel succes wordt. We hopen dat dat een precedent wordt. Da's zoals de Rode Duivels: Vroeger hadden we alleen Mpenza (*lacht*). Nu hebben we Fellaini, Origi... en is België de beste ploeg ter wereld.»

The Loft

Hoe moeilijk is het om als Belg een langspeelfilm te maken?

Adil: «Het is altijd heel moeilijk: per definitie zit je met 40 mensen die afstuderen als regisseur. Dus ja, die zitten allemaal te vechten om een kleine pot. Bij films maken is het vaak diegene die volhoudt en erin slaagt om films te maken. En je moet *fucking* hard volhouden.»

Jullie gaan richting Hollywood, lijkt het.

Adil: «We gaan zien, die kans is groot. Dat is altijd een droom geweest. We zijn allemaal opgegroeid met Hollywood-

“We zijn allemaal opgegroeid met Hollywoodfilms, en niet met Michael Haneke of Stijn Coninx”
FOTO Anneluus Vermeersch

films en niet met Michael Haneke of Stijn Coninx. Ik ben naar de filmschool gegaan omdat ik David Fincher of Martin Scorsese had gezien. Het zou *bullshit* zijn om nu te zeggen: nee nee, sorry, maar ik ga andere films doen. *Fuck dat*, hé!»

Maar is dat geen zonde voor je films, naar Amerika gaan? De Amerikaanse versie van Loft was om van te huilen.

Adil: «Ja, maar je moet geen remake maken van je eigen films hé! (*lacht*.)»

Gaan de scherpe kantjes daar niet van julie films gehaald worden?

Adil: «Dat hangt er vanaf. Er is een grote kans dat dat gebeurt. Maar we gaan vechten hé. Scherpe kantjes gingen ook bijna van *Black* worden afgehaald, maar dat is niet gebeurd. Ik denk dat je altijd moet vechten voor je film. Als mensen denken dat *Black* zo hop is gebeurd: dat is niet zo, dat was een *fight*. We hebben zoveel moeten vechten voor zoveel dingen die uiteindelijk wél in de film

zijn gekomen en succesvol zijn. Maar dat kwam niet zomaar.»

“Op Sint-Lukas was er een fucked up sfeer eigenlijk”

Het zit hier vol studenten, en die durven wel eens te gaan feesten. Hoe was je zelf als student?

Adil: «Ik was student aan Sint-Lukas, maar ik ging niet vaak feesten. Op Sint-Lukas was er niet echt die studentensfeer. Dat was een *fucked up* sfeer eigenlijk.»

Heb je daar ooit spijt van?

Adil: «Goh ja, als ik zie nu hoe *fucked up* die feestjes zijn (*lacht*). De Hollywoodfeestjes, die zijn dé shit! Da's hetzelfde als hier, maar dan met bekende mensen!»